

Blatnický

Srpen 2002

Ročník VII.

Číslo 24 - 25

zpravodaj

Dočtete se - z obsahu čísla:

- ❖ Dlužníci za vodu a odpad
- ❖ Informace OÚ
- ❖ Historie obce
- ❖ Blatnická kronika
- ❖ Vzpomínka na starou Dědinu
- ❖ Z blatnické farnosti
- ❖ Kronika vinného sklepa
- ❖ Kultura
- ❖ Sport
- ❖ Společenská kronika
- ❖ Inzerce
- ❖ Křížovka

Děti blatnické základní školy při vítání jara - pochováání morény.

Foto: Lenka Fojtková

Vydává Obecní úřad Blatnice pod Sv. Antonínkem * 850 výtisků * Řídí redakční rada: šéfredaktor - Josef Vavřík, členové redakce - Bohumil Petrátur, Josef Bogar, Ladislav Vyskočil * Inzerce tel.: 0631 / 331276

Vytiskováno u vydavatelství F.Z.C.H., tel.: 0631 / 326255, 0604 / 273995

Povoleno Ministerstvem kultury ČR pod rep. číslem - MK ČR F12385. Vychází zvrátelně. Redakce si vyhrazuje právo na krátké příspěvky. Uveřejněné názory a stanoviska nejsou vždy totožné s názory redakce.

KOMUNÁLNÍ ODPAD

ZMĚNA V SYSTÉMU PLACENÍ OD 1. LEDNA 2002!

Dnem účinnosti zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, nabýly účinnosti také dva nové obecně závazné právní předpisy obce Blatnice pod Svätým Antonínkem, a to:

1/ Vyhláška obce Blatnice pod Svätým Antonínkem č. 1/2001, kterou se stanoví systém shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů vznikajících na území obce Blatnice pod Svätým Antonínkem a systém nakládání se stavebním odpadem (vyhláška o odpadech),

2/ Vyhláška obce Blatnice pod Svätým Antonínkem č. 2/2001 o místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů (vyhláška o místním poplatku za odpad).

Oba tyto právní předpisy obdrží pro lepší informovanost každá domácnost v obci jako samostatnou přílohu Blatnického zpravodaje vydávaného v těchto dnech.

V souvislosti s výše uvedenou Vyhláškou č. 2/2001 (dále jen "Vyhláška") upozorňuje obecní úřad na změnu v systému placení poplatku za likvidaci komunálního odpadu z domácnosti (dále jen "poplatek"). Dříve bylo zvykem, že poplatek se platil teprve při obdržení listiny s předepsanou částkou. Od 1. ledna 2002 došlo k několika podstatným změnám, z nichž některé níže uvádíme:

- poplatníkem je (viz § 2 odst. 1a Vyhlášky) i fyzická osoba která má trvalý pobyt na území obce Blatnice pod Sv. Antonínkem (i včetně dětí, a podle § 7 odst. 1 Vyhlášky, v platném znění, je poplatník povinen zaplatit poplatek za rok 2002 v termínu do 31.8.2002, v roce 2003 a dalších letech do 15.6. průběžného kalendářního roku. Povinnost platit poplatek vyplývá kalendářnímu poplatníkově z § 10 b) zákona o místních poplatcích.

Povinnost platit poplatky je zákonem určena jednoduše - poplatník platí tam, kde se přihlásil k trvalému pobytu, nikoliv tam, kde se fyzicky nachází.

Poplatník je místem dle určitého územní spjatosti zaplatit každý rok buď v kanceláři v kanceláři ObÚ (v úředních hodinách PO a ČT od 7:00 do 17:00 hod.), nebo poslat ObÚ o nahlášení výše poplatku - v případě platby přes účet.

Služinky nebudou poskytnuty, zejména po termínu spjatosti buďte nuceni zaplatit platbu zvláštní úhradou, jako upomínka.

- za poplatníky ze společné domácnosti může zaplatit poplatek tzv. **společný zástupce**. Údaje o osobě společného zástupce a o všech poplatnících, za které bude tímto způsobem poplatek odvádět, musí být odevzdány v kanceláři Obecního úřadu Blatnice p. Sv. Ant. nejpozději v den platby na předepsaném formuláři "**Oznámení o sdružené platbě**", který je rovněž samostatnou přílohou Blatnického zpravodaje, nebo jej lze vyzvednout v kanceláři ObÚ. Funkce společného zástupce je dobrovolná a Obecní úřad není oprávněn určovat, který člen rodiny bude odvádět poplatek za ostatní. Vyplněné **Oznámení o sdružené platbě** může být předáno osobně nebo zasláno poštou. Pokud nebude do termínu splatnosti, tj. do 31.8.2002, předáno obecnímu úřadu (**Oznámení o sdružené platbě** ani nebude poplatek zaplacen, bude poté vymáhan po každém poplatníkovi samostatně, a děti samozřejmě po zákonném zástupci.

Tímto novým způsobem placení je určeno hlavně pro domácnosti, kde jsou nezletilé děti nebo studující bez státního příjmu, za které poplatník platí zákonný zástupce. Mělo by ale vydat i jiné osoby, které mohou nebo chtějí poplatek zaplatit společně (např. manželé, kteří si dají svou příjmovou i jiné osoby.

- pokud se jedná o výši poplatku, může si ji každý společný zástupce průběžně orientačně vypočítat sám. Podle Vyhlášky byl zástupce obce stanoven poplatek **pro rok 2002 ve výši 250 Kč na poplatníka**. K této částce se připočítává nájemné za popelnici/pokud má někdo přes ObÚ pronajatou, které

pro rok 2002 činí 116 Kč za 1 kus. Celkový částka k placení bude upřesněna Obecním úřadem při předání **Oznámení o sdružené platbě**.

- jestliže dojde v průběhu kalendářního roku ke změně trvalého pobytu (zm. přihlášení nebo přihlášení), je třeba úpravu výše poplatku projednat osobně v kanceláři ObÚ. Rovněž vznik nároku na osvobození od povinnosti platit poplatky (viz § 8 Vyhlášky) **musí každý poplatník nahlásit sám** (za nezletilé děti zákonný zástupce).

*Je třeba zde upozornit na možnost osvobození od povinnosti platit poplatky podle § 8 odst. 1 a) Vyhlášky, které se týká osob pobývajících v zahraničí minimálně po dobu jednoho měsíce v roce. Je ale nutné předložit podepsané **Čestné prohlášení o této skutečnosti**. Čestné prohlášení má platnost pouze pro příslušný kalendářní rok, proto je třeba kalendářně předložit nové. Čestné prohlášení předání v minulých letech nelze předat.*

- dále je třeba s této souvislostí upozornit i na tu skutečnost, že od účinnosti nového zákona o odpadech (č. 185/2001 Sb.) v platném znění, podléhá vybavení a vymáhání tohoto poplatku přede zákonem č. 137/1992 Sb. a správní dani a poplatků, v platném znění, a tudíž při jeho nezaplacení nastupuje uplatňování tímto zákonem řízených sankcí, včetně pokut, úsaků atd.

Marek Kurovský

DLUŽNÉ ČÁSTKY ZA VODNÉ, STOČNÉ ZA ROK 2000/2001

Bernátek František	80,- Kč
Brtlík František /č.p.545/	1.252,- Kč
Fňáček Stanislav	364,- Kč
Jelének Miroslav	465,- Kč
Kabela Václav	700,- Kč
Koňárková Jana	6.170,- Kč
Malůš Antonín /č.p.411/	3.470,- Kč
Michálek Josef	5.407,- Kč
Ratkovský Jiří	4.936,- Kč
Řeháková Danuše	2.790,- Kč
Šimlíková Ludmila	350,- Kč
Těchal Ladislav	24.608,- Kč
Vašíček Vladislav	768,- Kč
Vrba Milan	6.284,- Kč
Dopitová Pavla	230,- Kč
Skalník Michal	1.926,- Kč

DLUŽNÉ ČÁSTKY ZA ODPAD ZA ROK 2000

Vašíček V.	440,- Kč
Hanačková V.	940,- Kč
Jelének M.	200,- Kč
Bernátek F.	440,- Kč
Kabela V.	453,- Kč
Buraň K.	940,- Kč
Řeháková D., st.	1.280,- Kč
Řeháková D., ml.	564,- Kč
Můčka P.	304,- Kč
Brtlík F. /č.p.545/	1.580,- Kč
Michálek J.	2.426,- Kč
Mácalová J.	3.049,- Kč
Vrba M.	815,- Kč
Šimlíková L.	602,- Kč
Doležel L.	1.125,- Kč
Frolka P.	367,- Kč
Pagáčová Z.	2.200,- Kč
Dopitová P.	1.244,- Kč
Stůpal R.	150,- Kč
Hnilica L.	225,- Kč
Vyskočil P. /č.p.612/	865,- Kč
Vyskočil /č.p.219/	548,- Kč

NOVÉ POLNÍ CESTY

V rámci výstavby polních cest bylo vybudováno cca 500 m betonových cest v trati Kamenice a Floriánky, které zlepši přístup do vinic v těchto tratích.

Josef Vavřík

Polní cestu na novou cestu do Floriánek

Polní cestu na novou cestu do Kamenice

Mantelův traktor testuje novou cestu do Kamenice

MIKROREGION „OSTROŽSKO“

Zastupitelé obcí mikroregionu „Ostrožsko“ se sešli na mimořádné schůzi z důvodu přijetí Veselí n. Mor. do mikroregionu ve vinotéce v Blatnici pod Sv. Ant. Účast byla 100% a při dobrém vlnku ročníku 2000 a 2001 bylo Veselí n. Mor. přijato za osmého člena mikroregionu.

Josef Vavřík

Žlevo - místopředseda Hluka František Rybníkář, starosta Blatnice u Sv. Ant. Ladislav Vyskočil, starosta Uherského Ostrova Vlastimil Vontek, starosta Hluka Jan Šimčík, místopředseda Uherského Ostrova Hana Přileská

Žlevo - starosta Ostrožské Nové Vsi Stanislav Turček, starosta Ostrožské Lhoty Petr Radoch, starosta Veselí n. Mor. Martin Bedrava

ÚDRŽBA OBECNÍCH PROSTRANSTVÍ

Jménem obce musím poděkovat některým občanům za příkladnou údržbu obecních pozemků a jejich zvelebování bez nároku na jakoukoliv odměnu, protože v poslední době jsem se setkal s názorem, že někomu se seče a upravuje a někomu ne. Můžu říct, že se snažíme, aby zeleň a úprava obecních pozemků byla co nejlepší (nikdo však není dokonalý) a postupně určitě dosáhneme toho, že siřhneme všechno, ale zatím nám jakákoliv pomoc občanů pomůže. Nechť se nezlobí ti, na které se jmenovitě v tomto článku nedostalo a neodradí je to od další práce na zkrášlování naší obce. Děkujeme.

Josef Vavřík

Předzahradka u rodinného domu Dominikových, č. 180 v Dědině

Předzahradka u rodinného domu Křivákových, č. 365 v Dědině

A největší poděkování manželům Mokřimovým, č. 119, za krásnou zahradku a údržbu prostranství ve Trhověm

PODĚKOVÁNÍ ZDRAVOTNÍKŮM ZA MNOHALETÉ SLUŽBY, POSKYTNUTÉ NAŠIM SPOLUOBČANŮM

Nedávno proběhly vzpomínky v Blatnickém zpravodaji na naše živnostníky, obchodníky a lidi konající službu našim občanům, ale zapomenulo se, (několik ve špatném úmyslu), na MUDr. Františka Sečkáře, který půl století se staral o naše zdraví a zdraví našich dětí, některé přivezl i na svět. Byl vždy ochoten k pacientovi jít i v noci. Ordinoval ve stinných podmínkách, dnes se to zdá, že to není ani pravda.

Další člověk starající se o náš chrup byl dentista Jan Smetka, více než půl století ochotný zasáhnout i ve večerních hodinách, když nás bolely zuby. Několik našich občanů mu dělalo i potíže při změně ordinace. Vše překonal a sloužil lidem i v důchodu. Měl důvěru občanů i v sousedních obcích.

Oba tyto lidé žijí mezi námi v Blatné a v Blatnici, dožívají se vynikající věku, jako by jim Pán chtěl říci: Co jste udělali jednomu z mých malých dětí, já vám to učiním. My bychom pacienti, myslíme na Vás s vděčností. Vy jste léčili, ale On uzdravoval. I když stáří je těžké, víme to sami, ať Vás Pán chrání a posílá do dalších let.

Nebylo by na místě nevzpomenout ochotných zdravotních sestř. Dlouhou dobu pracovala u MUDr. Fr. Sečkáře, sestra Bezdělková, matka kněze, nyní nemocná, ať jí Pán sílí a po ní nastoupila vždy mrlinová a ochotná sestra Paráková. Přijměte od nás všech díky za Vaši ochotu a pomoc.

Josef Bogar

VÁŽENÍ SPOLUOBČANÉ,

rozhodla jsem se i já napsat do místního zpravodaje. Trápi mě, že možná neznalost je důvodem toho, že člověk si neváží krásy přírody kolem sebe.

Před dvěma lety Obecní úřad vybetonoval uličku mezi Rád-kem a Dědinou a nám kolem domu zůstala spousta pozemku. Nejdříve jsem nevěděla co s tím. Věděla jsem si, jak Lenka Fojtíková jednou psala ve Slovácku o kvetoucí louce, která není náročná na údržbu, protože se seče jednou, maximálně dvakrát do roka. Pozemek jsme nechali zarůst hlínou a celý rok ho okopávali, aby nebyl zaplevelený. Mezitím jsem si na informačním středisku Bílé Karpaty ve Veselí nad Moravou objednala semínka u paní Evany Jongepierové. Na jaře minulého roku jsme semínka zasejeli a čekali na výsledek. Ten se ale dostavil až tento rok, když louka konečně rozkvetla v plné kráse. Ale dočkala jsem se toho, že i přede mnou si někdo natrhal kytici a klidně odešel. Louka je částečně pošlapaná, otrhaná a já se ptám, proč by nemohla sloužit jako okrasa všem lidem. Já taky nechodím po cizích zahrádkách a nerhám nikomu květiny. A to už nemluvim o tom, že se našel najde někdo, kdo do uličky nebo vedle lávky vytrype odpad. Kdyby jste se pozorně podívali, viděli byste, že v uličce začala růst třešňka, vlčí mák a taky pomněnky.

Všechny rostliny na louce jsou ze semen nasbíraných na loukách Chráněné krajinné oblasti Bílé Karpaty a proto Vám prosím, chráňte rostliny i zde.

Ještě na závěr jsem chtěla podotknout, že louka je poseta devíti druhy trav, čtyřmi druhy jetelů a čtrnácti druhy bylin.

Jitřina Šmahajová

HISTORIE OBCE

ZKRÁCENÉ PŘÍBĚHY Z KNIHY ANTONÍNA ŠURÁNKA „KUKÁTKA“

(Do tisku připravil: Antonín Maláček)

VZPOMÍNKA NA TATÍČKA

Nati tatíček byli tvrdý jako z toho lhotického kamene! Vždyť se naši vesmíř neriká naštan-mu „Kamená Lhota“. Mělo chleba, hodně kame-ni. Samá skála! Všecko je tam jaksi tvrdé! I ta... naše srdce! Také je v nich cosi kamenného. Ale i kámen má svou cenu! I ta naše slovácká srdce!
(...)

Tak rád bych někdy tatíčkovi ukázal, že jich mian rád, velice rád. Ale mohl jsem? Jazyk nebyl schopen vylovit měkčí slovo. Byl bych se za-dřel. Jaksi jsem se hanbil. A řekl mně tatíček něco podobného? Nikdy. Přiznám se, bylo mně líto, když jsem viděl vzájemné posovnosti mezi měst-skými rodiči a dětmi. Vždyť každý mladý člověk potřebuje lásku jako stromek potřebuje vláhu, má-li růst. Chápal jsem ovšem jako student, že láska se nemusí projevit slovy nebo něžnostmi.

Ze se ukazuje činy, obětmi - ano obětmi!
I v té lhotské lásce je cosi tvrdého!

Tatiček chodil za mnou do Hradčic někdy každou středu, někdy za čtrnáct dní. A vždy ruce na zádech a v něm chléb, syr, ovoce - čeho bylo třeba, abych měl večeře, když jsem byl na bytě jenom na „poloviční stravě“. Napsal jsem „chodil“. Hodinu to máme na vlak do Nové Vsi a oni ti někdy pěšky - tři hodiny - až do Hradčic, aby utěšili, když peněz bylo

tak málo a na prvního musely být (peníze) na byt odpočítané! Kolik to bylo ranců! Kolik pevnů chleba! Kolik jablek a hrůšek a lhotských trnek! To byla láska! Všecko to tatiček nosil s myšlenkou na mne! Myšlenka na Boha je modlitba - myšlenka na člověka, pro něhož pracujeme a trpíme, je láska! ...)

A když jsem se při pohřbu zadíval do klidné tatičkovy tváře, když jsem hleděl na jejich ruce růžencem spjaté, chápal

jsem stále jasněji, co je to láska. I ta lhotská, tvrdá, šuráňkovská, naše! Ty vrásky na čele - vydávaly svědectví tolika starosti z lásky k dětem a vnukům. Ty udřené ruce mluvily také svou řečí. A nejen ruce udřené tví práce, jako kamení ztuhlé, ale i ruce sepnuté... Ruce, které z lásky k nám pracovaly a se modlily... U nás se nemluví o lásce, u nás se mluví o láskou!

HOSTINY

Náš tatiček měl tvrdý život. Brzy ovidověl a i drůba žerla jim brzy zemřela. Poznám jsem, že mám srdce tatičkovu! To lhotské, nevypěstěné, jaksi neohrabané a přece milující. Oni na mne mysleli, když pro mne schovávali hrůšky... Na ně jsem myslel - podivná věc - zviřet silně, kdykoli (a nebylo to často) jsem coudal ke stolu s lepším jídlem. Na občasných hostinách, kterým jsem se nemohl vyhnout, jsem se dobře necítil. Téměř každé samostatné jídlo v ústech... V té chvíli jsem vzpomínal: „Co mají tatiček k obědu?“ „Co mají tatiček k večeři?“ V duchu jsem jich viděl s přechovým hmelem mléka, do něhož si nadrobili nějakého lhotského chleba. Jak by mne mohly chutnat vybrané pochoutky městských lidí? - Moc rád bych jim poslal kousek masa s chutnou ryží nebo jableka, které je jiné, než to naše lhotské. Nebo dokonce pomeranč! Přiznám se, že tomu jižni ovocce mne chutnalo nejvíce, a právě proto jsem se ho zřekl. Co nemohu mít naši tatiček - proč bych měl mít já? Oni sedí nad talířem válečných usušených trnek!

A voda ze sušených hrůšek a křídla, to je jejich „vino“. Jak bych se já mohl sápat po drahých nápojích?

Od studentských let jsem byl abstinentem. Utíkal jsem před výbornými jídly, protože se mi zdálo, že já, poslední chlápec z poslední vesnice na Moravském Slezácku, které mnezi říká „Kamená“ Lhota, jsem se pro ně nenarodil!

Když nám muselka v roce 1913 utěšila a brzy na to i stařenka Vaňková, pokoušel jsem se doma vařit. To byla jidla! U „randlíku“ před ohništěm jsem stál s knihou... Co jsem navařil, to se jedlo. Když jsem později, jako kněz dostal za seminární kuchyně něco na cestu domů, vždy jsem to schoval tatičkovi, aby měl „něco lepšeho“.

(Kukálka J., str. 16-17)

Dobrátek

Na sympoziu byly uvedeny memoary jako smírky svědčící o důsledném abstinenci a duchu P. Šarínky.

- Někdy se abychom na Sv. Antonínku tak upravilo a zjednotilo a zároveň, což však nebylo snadné, přetvářelo také sám projevovat

svou lásku dobrým jídlem a studovností. P. Šarínka mluvil z toho, co domů, mluvil - Sám nebyl, ani nepil alkohol, nikomu však nezbyl, až ovšem u nás v lhotské obědu. Říkal: „Když pít, vino jen do káblu.“

(P. Pavel Klimeš, sborník ze sympozia, str. 31 a 63)

- Když jsem jidlo k večeru přinesla strýc, kov lhotské mléko a chléb, utěšil křivě a vytvářel mě k prošťování ke studenci. Utěšovaly jsem se randlíkem chléb a napil ho vodou. Mléko si nechávali na ranní.

- Při návštěvě Želiva jsem hleděl a vyhledával vyřezání předtím dříve vyřezáno, utěšovaly jsem se tímto velkým překvapením to hned vše utěšoval utěším se slovy: „Přijďte tento listi dar-jednoznačný a mělo rozhodlo Slaváka“

(Anna Wulfvová-Nuráňová, sborník ze sympozia, str. 89)

- Po pohřbu mého bratra Janu s květinami (1968) jsem si dovolil pozvat na malé občerstvení připravené pro bratra také P. Šarínku. Kategoricky ho odmítl s nadřazením. To podobných obětí se abychom vyřekl.

(Antonín Stojánek, První světová válka 1914-1918, str. 12)

DOVEDLI ROZLIŠOVAT

Na polní trati Noviny, nad níž stál kaple sv. Antonína, jsme měli smrkový lesík. Vysadili ho tatiček nebo už jejich otec. Bylo až neuvěřitelné, jak tatiček, muž tvrdé povahy, měl ty stromy rádi a jak byli k nim ohleduplní. Půkazil, když jsem přijel na Vánoce domů, si mne posvětňoval, kolik stromků jim letos zase někdo na Novinách vyřal... „Proč to enom ti lidé dělají?“ Bylo vidět, jak jich bolelo. Je druzí se stromky necítili. Vyřáli je nebo uřezali, aby měli vánoční stromek. Tento způsob obstarávání stromků nemohli pochopit.

Také u nás stál každým rákem za nahu stolu uvázaný stromek. Nebyl to však stromek v pravém slova smyslu. Byly to jen nadbytečné, motouzem svázané větve z našich smrků. Když jsem v jiných

dimech viděl skutečné, pěkně uvořené stromky, kladli jsme si někdy otázku: „Nejsou z naší Noviny?“

Na tatičkově citovém vztahu ke smrkům jsem se dočkal něčeho neočekávaného. Bylo to tekrát, když jsem uvažoval o stavbě poutního domu s klášterem na pozemku patřícím do katastrálního území obce Blatnice. Když tuto odmítla pozemek prodat, přemýšlel jsem, kde potřebnou stavební plochu získat. Napadlo mě využít náš pozemek s lesíkem. Jeho použití by ale vyžadovalo vykácení hodně stromů. S velkými obavami jsem tento nápad přenesl tatičkovi. Velice mě překvapilo, jak oni dovedli rozlišovat! Bez dlouhého uvažování řekl: „Je to pro Pána Boha!“ Dyby celý lesík na to padl, je to pro Pána Boha!“ Při těchto slovech se jim oči radostně rozzářily.

P. Šarínka s dívkou vzhledem v ústavě v Novině

TŘEŠEŇ NA ANTONÍNKU

Kolikrát jsem si již řekl: Kdybych byl básníkem, napsal bych píseň o pokřivené třešni, kterou lze nazvat strážkyní kaple na Blatnické hoře. Vím, co bych chtěl o ni zazpívat, ale nedovedu to. Třešeň chrání kapli ze severní strany, od níž v země přichází luhovice. A ona, pokrývá zmrzlým sněhem, jakoby se obětovala, zachycuje svou nárně nárazy větru, takže jsou kaple tolik netrpí.

Na jaře se stydlivě oděje do svých květů. Stydlivě proto, že patří mezi polopřátel a to o její plody nikdo nestojí. Přece se však na chvíli raskví bělnou květů, pozděně poslouchá bzučení včel a pak pokrývá zemi pod svými větviemi bílými plátky květů a nasazuje na plody... Dříve než je donosi poskytuje v červnu a červenci postouňkům státi. A tak třešeň, ačkoli ví, že ji nikdo nepoděkuje, plní své krásné poslání hostitelky.

Když se plody třemě začervenejí, ptáci je ozobávají a ona je postupně shazuje už jednou shodí třešeň poslední...

Brzo pak už zavane chladný vír, podzim se ohlásí a než se kdo nadá, bude od Hlubočka zase odřízet severák a dožadovat se svých práv. Kopec se pokrývá sněhem a ponoří se do hlubokého ticha. Jen ve věži se občas rozzpívá vítr.

Co ta třešeň již všechno viděla za léta své čestné stráže! I ona byla kdysi mladá, dívala se radosně do slunce a chytala jeho polibky. Ale již v mládí poznávala také „lásku“ severáku, prudkost jeho větrů. Nervosita v klidu. Byla zmltána víchřicemi a bouřemi, proto vyrosla křivá. Ať jí kvůli tomu nikdo nikdo nepobrdá. Jsou to následky boje s bouřemi, jsou to důsledky jejího mňolávání náporů víchřic.

Tak rád bych třešeň na Sv. Antonínku pozdravil a řekl jí, že ji mám rád! Kolikrát jsem ji záviděl, že stále může být v blízkosti předrahe kaple, že může být její ochránkyní, strážkyní, přítelkyní, ba skoro sestrou. Tak je s tou kaplí spjata, že je nelze od sebe oddělit. Chce-li vidět kapli v plné kráse, zahleďnět i její pokřivenou strážkyni.

U kaple na stráži třešeň stojí a víchry a bouřemi v častém boji. Ty třešni od větrů pokřivená buď za svou odolnost pozdravená!

Je parné léto. Na Antonínku je však vždy mírněno jemným vánkem. Chce-li chlad, zajdi na severní stranu kaple. Chce-li teplo, přejdi k jižní. Jemný příjemný vánek tě v létě neopustí...

*Třešeň - ochránkyně strážkyně
(12. října v 11. - Památka na třešeň)*

STÁZKA

Nejen letní, ale také vánoční prázdniny jsem trávil na sv. Antonínku. Na první neděli v roce 1943 dlouho nezapomenu. Kaple byla plná, lidé zpívali veselé vánoční písně a já měl radost, že mohu s blatnickými a hlubočskými přáteli sloužit Bohu. Některé děti měly navíc radost z toho, že se mohou po mli svěřit ze zasněžené kapce.

V pondělí ráno se zastavila v zákřině letička Blatnická a jen tak mimochodem se zmínila o věcech, které měly být. „Povězte co se stalo?“ - „Včera po mli se také Stázka M. opusila na sáňkách dle do Blatnice.“

Nezvlekla zatáčka a narazila na kamenný patník. Zlomila si na troch místech nohu a je v nemocnici.

Solva někdo pochopí, jaká hrůza a bolest se mě při této zprávě zmočila. Opět jsem cítil zárah Zleho ducha, který chce státi, co státi práci na kopci překazit, nebo ji alespoň značně ztížit. Už slyším hlasy některých nepřátelsky naladěných jedinců z Blatnice: „Dvanáctileté děvče v nebezpečí života! A zase kvůli tomu Šuránkovi. Proč už z Antonínka nesodej? Proč tam tych lidí pořád tihá, jakoby v Blatnici nebylo kostela! Doukáť to budú lidé trpět? Proč sú tak hlúpi a chodjú mu tam?“

Před polednem přítel na kopec veselický p. děkan Vincenc. S bolestí mu říká, co se stalo. „Už o tom vím. Zaslých jsem jednolho občana, jak říká: „Co nám tu ten Svätý Antonínek dělá?“ Už dyby to na kopci přestalo! Kdo enom nám sem toho Šuránka poslal?“

Zraněnou Stázku jsem poprvé navštívil o velikonočních prázdninách. Byla již v domácím ošetřování. Prvního setkání s ní a jejími rodiči a babičkou jsem se obával. Věděl jsem, že dosud neví, jaké bude mít komplikovaná zlomenina následky. Její úraz jsem si také dával za vinu.

Byl jsem přijat velmi sdečně. Její první pobled nebyl vycitavý, spíše naopak. Když mě nemocná uvídla, její oči se rozzářily a mé srdce se radosně rozbušilo. Celá rodina mě vlněně přijala, což bylo pro

mě velikým povzbuzením i lékem. Začal jsem se jako báti lidí. Myslil jsem, že většina Blatnickanů mě chce vyhnat z Antonínka. Tenkrát jsem se báti zajít do měsiečka mezi lidi. Každá jejich vlnost, sdečnost a pozomosi byla pro mě pohlažením, za které jsem byl Bohu i jim vděčný. Proto na mě tak blahodárně působily mé návštěvy Stázky. Cítil jsem, že se s nemocnou a její rodinou stále více sbližuji a stávam se, pro společné nupní, jakoby jejim příbuzným.

Stázka se, díky Bohu, uzdravila, zraněná noha je však kratší a v koléně se neohybu. Velkou radostí jsem s rodinou prožíval, když ji o letních prázdninách přivezli na kopec a ona kráčela, opírajíc se jen o hůl, od studánky až do kaple. Později jsem vidával Stázku v kapli už bez hole. Vždy se přihlásila mým úsměvem.

Po několika letech jsem byl poslan do Strážnice na vizitaci k tehloním sestram sv. Vincence, které tam vybudovaly internát pro přespošní studentky. K mému velkému překvapení se tam ke mně hlásila usměvavá Stázka. - „Děvče, kde se tu bereš?“ - „Stadaji zde“. Pomyšlel jsem si: Jak je to řízení Boží zvláštní! Studovala by, kdyby si nezlámala nohu? Doma usoudili: „Stázka nemůže být seickou, nudaň má, bude tedy studovat.“ Z toho setkání jsem měl opravdú ohrovskou radost.

Po letech jsem dostal listek a otomoucké nemocnice. Přihlásila se

Stázka M. Mláková v době, kdy pracovala v Blatnici.

Stázka, už jako biochemická zdravotní laborantka, spolupracovnice třeboňské sestry sv. Františka. Píše, že se tam cítí velice spokojená. (Z této doby je přiloženo foto).

Dovedu se vzít do pocitů dospělé tělesně postižené dívky. Musí zůstat svobodná? Vždyť ona by také mohla zajistit svým potomkům tak radostné dětství, jaké jí dali její rodiče. Její srdce dovede právě tak milovat, jako srdce jiných dívek stejného věku. Její je snad ještě citlivější, protože prošlo ohnáním utrpení. Lidé však, kteří žijí, zpravidla více lidskou krásu vnímají, než vnímiti, která rozhoduje o velikosti a trvanlivosti lásky. Mladý tělesně postižený člověk by však neměl propadat pocitu méněcennosti a neměl by přestat věřit, že se najde někdo, kdo dovede slyšet jeho a dobré srdce plně ocenit.

Takže před domem Stázčiny rodičů stojí socha sv. Antonína (viz. foto č. 4). Velkou zásluhu na jejím postavení mají Stázčiny rodiče, kteří na ni v dalších „Končarý“ po domech vybírali.

Při pohledu na sochu si vždy připomenu tu - po Stázčine úrazu pronesenou - otázku kteréhosi Blatničana: „Co nám tu ten sv. Antoníněk dělá?“ Socha sv. Antonína dokazuje, že většina občanů městečka má k Antonínku vřelý vztah a má mu za co děkovat.

Dodatek - šlopa P. Šarvátka Stázce: Blatničanka 26. dubna 1936

Milá Mária,

oni neví, jak velikou radost jsem pocítil, když jsem po příchodu i inspekcí našel vracení Tvého snímku v kapse sv. Antonína. Vždy jsem si musel přál, aby se našel slyšitelný mladý muž, který by nahlédl na svou paralytickou matku, když ocenil Tvoje odvahu, slovesně a obětí své práce. Srdce mi na dálku jak-
to ruka a blahopřeji mu, že Ti našel a že se a Tebou musel být svědčí ke šťastné cestě životem před obrazem svatého Antonína. To je k takovému manželovi také blahopřeji. Také vaším rodícím z obou stran k lahovému obětem z plné srdce blahopřeji.

Soběti šimam v jasně obětí za Vás, abyste se stále více poznávali, více byli a věřili mělovali pod ochranou blahoslavené Panny Marie, sv. Josefa, sv. Antonína, sv. Antonína a Václava svatých Strážníků. Odpovědi ve čtyřech hodinách budu za Vás ve této úmyslné službě má svatou. Jsem přesvědčen, že v 35 se na svých abětech abětkách jakové radosti, jaké se Vám nikdy abětkách na Vás. Děti jsou zárukou boží dobrotě a abětkách svatou korunou - abětkách proutěním stále stávající muzejské srdce.

Milá svatou budu také v službě abětkách v malé kapse sv. Blatničků. Vyprávějí na božské, kterou jsem prošel, když mi abětkách Blatničků nemínala, avšak Ti stále se nyní proutěním v radost.

Trypěl jsem Mária a Tebou. Za božské má na vždy přiměřeně k velké vášni radost. Když inké se mnou abětkách ve vašem společenství v 35 minutě abětkách abětkách. Když Ti abětkách ani Tebou milým radostím nemám abětkách věrnost prosklávanou inké za tak abětkách abětkách. Člověkem a spravedlivým Bůh Vám to radost abětkách abětkách.

Kaple rakovnice P. Šarvátka

Socha sv. Antonína z r. 1949

PRVNÍ KNĚZ V BLATNÍČCE

Do semináře přišel s kypícím zájmem. Vyrostl v lesní hájovně v Chlumu u Malenovic. Vynikající student kroměřížského Biskupského gymnázia se stává vynikajícím boboslovcem olomouckého semináře. Pro své nadání, pracovitost a svědomitost byl jmenován prefektem rečníků. Vynikal v každé činnosti, školní i mimoškolní.

Čas běžel a Alois byl již v posledním ročníku. Jako prefekt dostal svůj pokojík, který však měl řadu nevýhod. Nacházel se uprostřed vyklíčených hospod a protože pod okny bylo mrtvé rameno řeky, ani po zdravotní stránce nebyl nejlepší. Co však bylo nejhorší, byla sousední továrna, odkud slyšel neustálé bušení do železných obručí. Když seděl nad knihou, ucípal si uši, aby se mohl soustředit. Mamě. Práce se hromadila, svěcení se blížilo.

Právě tehdy ho zasáhla těžká rána - objevilo se chlzení krve. Přišel za mnou,

aby mi to sdělil, ale pro pláč nemohl promluvit. Život nadějněho boboslovce se zlomil.

Není snadné pochopit, v jakém duševním stavu se ocitne tak náhle nemocí zasažený mladý člověk. Je třeba mnoho milosti Boží, než se s chorobou úplně vyrovná. Je nutné se modlit za takto nemocného, aby mu Duch Učitelů dal poznání tajů Boží prozřetelnosti, která dopouští, ale nepouští.

Prvním místem novokněze P. Aloise Vymala bylo sanatorium v Pasece. Jde se zároveň léčit. Po záboru Sudet musel opustit Paseku a nastoupil do sanatoria v Jevičku. Po určité době mu sdělil ředitel sanatoria, že je natolik vyléčen, že už může vykonávat duchovní správu mimo léčebnu.

Kráčle na to byli čeští kněží vypuzeni německými úřady ze Sudet. Následkem toho nastal u nás přebytek kněží. Tehdy mě napadla myšlenka, že by P. Vyoral

mohl v Blatničce sloužit jako výpomocný kněz Blatničského farního úřadu. Můj návrh byl přijat ze všech stran. Jelikož tam nebyla fara, našel jsem pro něj ubytování u tetičky Ševčíkové. Při čase se však ukázalo, že nebylo zdravotně vhodné. V létě, v době svázení úrody, byl jeho pokoj plný praštin a hluku od povozů, které jezdily od časného rána do pozdní noci. P. Aloisovi škodil praštin i hluk. Přitížilo se mu. Zajel na kontrolu do Jevička a z ního šel do nemocnice v Uherákém Hradišti.

Do Olomouce mi přišel dopis od P. Aloise z nemocnice. Ottáši mnou „Nezavřít oči celé dny v noci... jak je to hrůzné! Svaté umřít - to je pro kněze to nejdůležitější. Modlete se, prosím!“ Než jsem stačil odpovědět, přišla zpráva o jeho umrti. Bylo mu teprve 33 let! Byl jsem zděšen. Vyčítal jsem si, že moji snahou o jeho umístění v Blatničce, která mu nára-

vozně nepospěla, mám podíl na jeho smrti.

Po tom všem jsem si uvědomil, jak je třeba dbát nejenom o stavbu kostelů, ale také o stavbu a udržování far, v nichž by

kněží netrpěli újmou na zdraví a mohli se zcela věnovat roli, která jim byla Bohem svěřena.

VZKAZ UMÍRAJÍCÍHO KNĚZE

Blatnička, malá vesnička pod Sv. Antonínkem, ještě nikdy tolik kněží neviděla. Čtyřicet kněží přijíždí na selských vozcích, aby se mohli zúčastnit pohřbu prvního duchovního správce Blatničky - P. Aloise Vyoralu.

Již v předvečer pohřbu věřící hojně přistupovali k svátosti pokání, aby při zádušní mši mohli obětovat svou přijímaní za duši zemřelého. Krojovaný pohřební průvod byl velice podobný tomu, kterým před pěti lety vítali občane tohoto kněze.

Přes všechny počáteční potíže výrazně zasahoval „Pán Alois“, jak mu říkali, do náboženského života obce. Burcoval, povzbuzoval, napomínal, těšil a povzbuďoval malomyslné Blatničky, která duchovně vylázněla a odumírala, začala po náboženské stránce růst a rozkvétat. Slova P. Aloise při kázání psala na širokou půdu, protože vycházela z jeho nitra.

Nyní jde první krok za krokem, budba se střídá se žalostem kněží: „Smiluj se nade mnou, Hospodine!“ Pak se lid modlí růženec. Jejich duchovní správce jde s nimi naposled.

V přeplněném kostele všichni zcela utichnou, když kázatel čte z deníku po-

slední slova Pátera Aloise: „Bůh zavolal, nutno poslechnout! Neloučím se navždy. Jednou se sejdem znova. Pět let jsem s vámi žil, přišel jsem sem, abych vás slovem a příkladem vedl do nebe. Obávám se, že jsem tak vždy nečinil. Snad jsem někdy vnesl zmatek do některého vašeho srdce. Prosím, odpusťte mi to! Má jednání se vám někdy mohla zdát nesprávná, z kněžského pohledu však byla nezbytná. I když jsem byl rád mezi vámi, bál jsem se úkolu, který čekal na duchovního správce, protože byl nad mé zdatné síly. Byla jim stavba fary. Bůh mě tohoto úkolu zprostil tím, že mě k sobě povolal. Pro spásu vašich duší, dejte se neodkladně do tohoto díla a nešetřte obětmi. Obec bez chrámu a bez kněze nábožensky zvládní, ztratí o duchovní věci zájem, mravně umírá. O Boží poslušnosti se neobávejte. Zároveň dokončená nákladná stavba kostela je toho dostatečným důkazem.

Buďte důslední ve svém duchovním životě. Člověk má úctu před Bohem i před lidmi, stojí-li pevně za svým přesvědčením. „Kdo není se mnou“, pravi Pán, „proti mně jest! A kdo neshromáďd'uje se mnou, rozptýluje!“

Vědom si svých chyb a hříchů, pohlížím s lázní na Boží soud a věčnost. Prosím vás, přátelé milí, modlíte se za mne. Slibuji vám, že budu-li někdy hoden patřit mezi vyvolené Boží, budu se za vás přimlouvati. Úzkostlivě pečujte o výchovu svých dětí. Dbejte na pravidelnou modlitbu. Milujte se a snázejte se navzájem. Naučte se odpouštět.

Ještě jednou vás prosím za odpustění, o modlitbu a vyzývám vás k obětavému křesťanskému životu. Požehnej vás všemohoucí Bůh + Otec + Syn + Duch svatý, amen.

Až všechno zmizne, začne mluvit Bůh.

Nuže mluv, Pane, neboť slyší služebníci tvůj!

S Pánem Bohem, nashledanou!

Nad hrobem dozněly posvátné zpěvy a farnice se rozloučily se svým duchovním správcem neobyčejně dlouze. Při odchodu ze hřbitova si při pohledu na zastup kněží kládou otázku: „Najde se kněz, který náhradí zemřelého a pomůže nám jeho odkaz naplňovat?“

J. M.

MUSEUM J. A. KOMENSKÉHO, ZPRÁVA ZA ROK 1964

(X. část) IV. ZÁVĚR

(pokračování z min. čísla)

V průchizajících letech jsme přemýšleli některé nové myšlenky a náměty o vztazích učitelů národů ke svým příbuzným v Blatnici. Komenští se do Blatnice přistěhovali bezesponu z Komně. Komenští však pod tímto jménem v Komni nikdy usazení nebyli. Podle zvyku té doby byli velmi často pojmenováni podle rodné obce, jako máme několik příkladů právě z této doby z Komně, v samotném Uherském Brodě. Není však zapřeno vyloučeno, že se mohli do Blatnice přistěhovat z Uherkého Brodu nebo Strážnice, kde už před rokem 1592 byli Komenští usazení.

V Uherském Brodě před rokem 1572 byli usedlí bratr otce Jana Amose, Elišk, kterému říkali Švach. Při uvedení roze jsem v městských knihách o něm nenalezl již žádnou zmínku. Z dalšího zápisu je

však zřejmé, že zemřel již před rokem 1572 a nepřichází v úvahu, že by se přistěhoval do Blatnice, kde Elišk Komenšský skutečně žil. Že by se Komenští přistěhovali z Uherského Brodu nebo Strážnice není však nijak přesvědčující. Registra ostrážská nám však posílají zprávu o tom, že roku 1592 byli v Blatnici usazení Komenští, nevylučují však také možnost, že Komenští tam byli usazení dříve než před uvedeným rokem a možná i dříve než v Uherském Brodě nebo Strážnici.

Je téměř vyloučeno, aby se Komenští stěhovali z Uherského Brodu nebo Strážnice do Blatnice, a to tím pravděpodobněji, neboť by se stěhovali jako svobodní občane z bývalého nebo poddanáckého města do poddanství, nesvobody a nevolnictví na vesnici. Proto tato alter-

nativa je nejprve pravděpodobná a jeví se téměř jisté, že se Komenští do Blatnice přistěhovali, jak jsme již dříve uvedli, z Komně. Komenští však nikdy v Komni pod tímto jménem nebyli usazení, takže již starším komenšologům a historikům dalo mnoho práce a připravilo je o mnoho drahocenného času, než zjistili původní jméno Komenšských v Komni. Nejprůsvětlivější zdají se vývoje bojarovského děkana Jelínka, který na základě zápisů poručičtí knihy dědiny Komně z roku 1594 dosí věrohodně roku 1910 prokázal, že původní jméno Komenšských v Komni bylo Segel. Segelové seděli v Komni na zákupním fojtství nepřetržitě od roku 1543 až do roku 1638, kdy fojt Martin byl zbaven fojtství pro různé nepořádky.

Ze původní jméno Komenských bylo Segeš, máme dva nepřímé doklady a to jeden od samotného Komenského. Roku 1651 5. května píše z Púchova úředník púchovského panství Rákocziho J. Marcziban Klobusickemu do Blatného Potoku a stěžuje si na příbuzného J. A. Komenského, se kterým bydlel pod jednou střechou v Púchově. Tato zpráva nesporně potvrzuje, že v této době byl na Slovensku v emigraci příbuzný J. A. Komenského. Jeho jméno však Marcziban neuvádí. Vysvětluje však ze zprávy samotného Komenského a seznamu bratrů v Uhrách, kde se uvádí esulanti Andreas Segeš, na kterého Komenský pamatuje při rozdělení peněžního příspěvku bratrům v emigraci v Uhrách a v říjnu 1647 mu přiděluje 8 zlatých.

Ze sám slavný pedagog měl bezprostřední vztah ke jménu Segeš, je i toho dokladem i zpráva v Liber donationum, kde mezi prosebníky i svědky při oddávování bratrského sboru v Uherském Brodě v roce 1543 je uveden Jan Seješ, jehož jméno později opravil Jan Amos na správný tvar Segess.

Tyto i když nepřímé zprávy potvrzují do jisté míry názor Jelínkův, že původní jméno Komenských bylo Segeš. Podle tvrzení Jelínkova ze zákupního fojství v Komině pocházel otec Jana Amose Martín, syn fojta Jana Segeše, který se se svým bratrem Eliášem přestěhoval někdy před rokem 1570 do Uherského Brodu. Tyto názory Jelínkovy nebyly dosud potvrzeny nebo přesvědčivě vyvráceny.

Za tohoto stavu můžeme soudit, že blatničtí Komensíi byli oba, nebo jeden z nich, bratry otec Janova Martina a strýcové Jana Amose, pocházeli přímo z Komině a to ze zákupního fojství a jejich původní jméno, když přišli někdy kolem roku 1570 do Blatnice, bylo Segeš. Podle písemných výpovědí přátel děkana Jelínka měl tento v roce 1910 v rukou výhostní listy předků Jana Amose Komenského ze Skovčova, tehdejších Uher, i z Komině do Uherského Brodu.

Ofec Martin Komenský i jeho dcera Kateřina, která byla daleko starší než Jan Amos, měli k Blatnici jak příbuzenské tak hospodářské vztahy. Původně otec Janův Martin vlastnil tu i uchtel vinnobrá-

du v Roháčích a i uchtel v Plachtích. Po provdání dcery Kateřiny někdy před rokem 1592 odevzdal jí vinnobrádu v Roháčích. Dokud vlastnil vinnobrádu dva, vyžadovaly téměř stále práce a bylo třeba, aby se těchto prací zúčastňoval osobně jako jimi měšťane. Takoveto častější cesty do Blatnice se projeví i v udržování a udržování příbuzenských vztahů s Komenskými a později s Darenmílkovými v Blatnici. Není pochyby, že v těchto úzkých vztazích pokračoval později i Jan Amos. Toto přátelství k blatnickým příbuzným udržoval až do pozdního věku, jak o tom máme doklad právě v herborském kancionálu, v němž je vypsáno jeho věnování své neteři Anně Darenmílkové z Blatnice. Anna Bohlinová, Darenmílková, žila v Německu a je to pravděpodobně už proto, že bez předchozích osobních i písemných styků nebylo by možné knihu s věnováním Anně Darenmílkové z Blatnice vůbec doručit.

SNÍMEK STARÝ 50 LET

Soukromí zemědělců před 50 lety neměli k dispozici školku pro děti. Manželka pomáhala manželovi v poli. Seti obilovin, chodila za secím strojem, komolovala ucpání. Při plečkování cukrovky, řambor, kukuřice, vodila potah a malé děti se demě, když bylo pěkné počasí, brávaly na vůz a do pole na půl dne. Tento roční chlapec vydržel při plečkování dvě hodiny sedět na koni, držel se hlívy a z koně neupadl. Rodiče ho měli stále na očích a klaka to bavilo. Nebo při roční okopávce na Štěčkovém kopci, bylo chladno, obvázala malé kluky do vládků a usnuli na hromádce kamenů. Při odjezdu z pole se uložili do košiny vozu a spali dál. Při odvašení z hromádky kamene zakopla o kámen, pod kterým odpočívala stočená a podchlazená zrajce. (Košina - žebřiny vozu vyplněné podobně jako koš vřbovým proutím).

Často překvapily letní bouře fůry sena či snopů v poli a celou rodinu i s dětmi. Manžel jel s potahem, manželka brzdila vzadu za fůrou, na zádech ve vláčku přivázané děcko a blesky bleskaly, déšť byl tak silný, že přijeli domů úplně promočení. Dělal by to dnešní matky? V zimě při -7°C potkávám děti omotané šalou, jen vidět oči. Byty přetopeny, foukne vítr a ordinace plně, kašláni a smrkání,

Nelkodil by určitě navrát k přírodě? Ano k přírodě, kterou nenávidíme, do lesů házíme odpadky, ve vlnících již nekopeme trávu, ale střikáme chemii jedy. Místo kopyní jdeme do posloven a tyto jedy ve vině pijeme. Na jaře tráva ve vlnících spalena, jako by krajinou přešla smrt. A kde se paděly křísťalové studánky? Dříve ženci se ve žních občerstvili zdravou vodou, kterou děti donášely v bačkách z pálené hlíny. Nemáme na tom podíl i my? Co nadměrné přehnojování vinic? Kde se v našich studních objevily dusičnany a fosforečnany, tak

nebezpečné našemu zdraví? Toto si ovědomme přátelé, že i my jsme napomáhali k tomu, že naše studny a studánky se proměnily ve stoky. Víte, že bez chemie to úplně nejde, ale jsou možnosti bojovat biologicky proti škůlcům a mechanicky proti plevelům. Pořádne vyprošení a práce na čerstvém vzduchu jen člověku prospěje. Co naše děti a vnuci, najdou za 50 let panenskou zelenou linku a křísťalovou studánku, nezmění jejich zdraví odpadky a chemie?

J. B.

VELKÁ KROJOVANÁ NÁRODOPISNÁ POUŤ

V roce 1938 v minulém století, na kopci svatého Antonínka, v neděli 19. června byla velká krojovaná národopisná pouť, sbratření Čechů a Slováků. Dopoludne slavná mše sv., sloužil ji prelát T. Caban, ze slovenské Skalice. Kopce

byli barvaři krojů slovenských, moravských i chodských. Odpolední slavnosti zahájil armádní generál Šnejdárek. Potom následovaly slovácké zvyky, jak probíhaly po celý rok. Každá vesnice z okolí měla nějaký program a její kapela ji doprová-

zela. Blatnice měla za úkol předvést pravou slováckou svatbu. Z kulis postavila malá vesnička, ornamente, židra a družkové střechy. V jedné chaloupce se odehrávalo. Čepení nevěsty družičkami, příchod ženicha s družbou pro nevěstu - říkání, požádání rodičů ženichem o jejich dceru. Požehnání rodičů nastávajícím manželům, před odchodem do kostela, zvyky a říkání družiček a družby při obědě, hazení do koláče (příspěvek novomanželům), napřed rodiče a pak kmotři, družičky, družba, mládež a děti. Pak nesení koláče do domu, kde se nevěsta přivdala. Vybrávala při tom slavná blatnická kapela. Jako nevěsta byla slečna Helena Lagová, provdaná za Jana Bachana (policianta), oba již zemřeli. První družka slečna Marie Bogarová, provdaná za Fr. Petraturu (hřečkáka), ještě žijící a dcery J. Nečbalové. Druhá družka, slečna Ludmila Zufanová, provdaná za Ludvíka Malúška, brzy ovdověla a pak se provdala za Frant. Žitňáka. Je vdova a žije v Brně. Jako ženich byl na této svatbě již vzpomínaný Ludvík Malúšek. V krojích se zúčastnili slavnosti i blatnickí učitelé asi 10 povozů s ověncenými koňmi. Jedem povoz odvážel peřiny, ostatní muzikanty a mládež. Zpívající chlápci na svatbě: Jaroslav Kuřina, Ondřej Mácal, Fr. Mílek, žijící Aní, Petratur na Rádka, Ludv. Malúšek a ostatní pozneje Vy. starší pamětníci. Škoda, že lidový kroj zaniká. Jiz. Stojan říkal: Můj kroj, slábnou mravy. Škoda, že v Blatnici není krůžek. Vyšivačky a malerečky ještě žijí - Božena Směšová, Filka Hanžeková, Ludmila a Marie Bogarovy, vazačky šátků - M. Petraturová, A. Masáříková. Ale koho naučí z mladých?

ODBOJ PROTI FAŠISMU ZA OKUPACE V BLATNICI POD SV. ANTONÍNEM

(VII. část)

Koncem prosince 1944 i začátkem ledna 1945 Bačtan s Antonínem Valáškem č. 544 a Martinem Machalou se dali do úpravy ve skále, aby bylo vše připraveno pro shaz 18 balíků po 220 kg a šest balíků po 120 kg. Aby do skály nebyl snadný přístup, vypravili jsme se pak do blízkého lesa a tam jsme uřezali několik smrků na průčrtí ovisou a vše jsme zamaskovali.

V tu dobu už jsme vybírali muže pro shaz a úkolid obraní, velitele družstev, jejich umístění v dědině a hlavního velite-

le. Pro shoz bylo určeno, nebo se účastnili 12 mužů: Jan Bačtan č. 188; Josef Vysokocíl č. 294, Martin Machala č. 213, František Hudeček č. 629, Josef Kuřina č. 524, František Valášek č. 544, Jaroslav Malenovský, Josef Žitňák, Vladimír Gribenček. Jako hlídači okolí: Jan Bogar č. 187, Josef Chaláska č. 178, financ. Antonín Valášek st. č. 544, Jan Ratajský č. 72.

Jako velitel družstev byl vybrán Stanislav Petratur (mljň), v případě nemoci, která ho dost často pronásledovala, bude jeho nástupcem Alois Novák, učitel, npr.

v záloze. Každý velitel měl vybraných 5 až 6 mužů do družstva a úsek působení. Všechno nám jakž takž vycházelo, ale bylo nebezpečí prozrazení od lidí, se kterými jsme jednali o účasti v odboji, ale kteří odmítli. Byli to četari i desiatníci a to nás překvapilo. Na prozrazení, a co by je čekalo, byli řádně upozorněni. Až po všem se za to styděli a jistě je to mrzelo.

Členové velitelé družstev: Jan Bačtan č. 188, František Hudeček č. 629, Josef Kuřina č. 524, Jan Valášek č. 512,

Martin Machala č. 213 a Anoušín Staněk č. 416, Laga Ant. 473.

Nastala doba netrpělivého čekání, kdy nám on Bogataj oznámil beslo, nebo kdy budeme v rádiu vyzváni ke sbohu.

Ke sbohu zbrani došlo až 8 dubna 1945 kolem půlnoci. Byli jsme Bogatajem asi den předem upozorněni, ale rádio, atychotm sledovali. Heslo „Běh o závod“ bylo ohlášeno již v odpoledních hodinách. Navíc bylo znovu hlášeno a my jsme byli již připraveni na cestu na přistávací plochu.

Už za tmy jsme spěchali, neboť jsme nevěděli, ve kterou hodinu letadlo přiletí, abychom mu s dalekososenými bateriemi mohli dávat signalizační znamení. Baterie vyzařovaly takový pruh světla, že jsme měli obavy z prozrazení. Pořídil je Josef Petránek, klempíř, až v Praze.

A znovu netrpělivé očekávání. Až kolem půlnoci se sval hluk letadla. Obletlo plochu přesně nad námi, ale na naše znamení vůbec nezareagovalo. Po chvíli, snad se nám to zdálo půl hodiny,

se letadlo vrátilo a od prvního signalizačního k druhému, při sníženém letu, balíky na půdu jen bouchaly. I na to, aby nás některý balík nezasažil, jsme pamatovali: až několik metrů za mnou, kde jsem dával znamení, se mohli ostatní zdržovat. Letoun se ještě po chvíli vrátil, rozsvítil a zabíhal červeným světlem a směrem hladově ležel zpátky.

Ihned jsme se dali do úklidu balíčků: větší větši na dvojnokáčkách, menší na provazech jsme odnášeli v nákou ke (skále) krytu. Práce to byla hrozná, většinou v oranžisku, ale co se dalo dělat. Už se pomalu rozsvěťovalo a zjistili jsme, že jeden velký balík chybl. Po chvíli jsme ho našli. Na vrcholku kopce, asi 200 m, se objevily krávy s povozem. Balík jsme narychlo pokryli hřínou, my se stáblí o něco dál a Žitňák se vypravil za povozem. Byl to blatnický občan, přistěhovavý, a bylo mu důrazně přikázáno mlčet, že nesmí nikomu nic říct, že se zde něco dělo, jinak by bylo i s jeho rodinou zle. Z nás náctníků

jiště nikoho nepoznal, byli jsme dost vzdáleni a on se čestně zachoval.

Balíky se uložily do skály a ten zabraný ještě ten den Bacltan se dvěma pomocníky do úkrytu schovali. Bylo štěstí, že lidi na polích ještě nic nepřipravovali. Jenom se bavili, jak letadla v noci letala a hřměla, až se jim tabalky v rukávech třáslly.

Bylo dohodnuto, že zbrani se dovezeu do sklepa Jana Bacltana, a proto hned ten večer se sklep vyklízel. Štěstí bylo, že tam vna mnoho nebylo a v části nad sklepem bylo místa dost. Když byl sklep připraven, pomysleli se na odvoz zbrani ze skály. To nebylo tak jednoduché: asi 50kg 24 balíčků, a koho na to zavolat? Nezbývalo nic jiného, než Bachanovy a Bezdělkovy krávy.

Upokojením a přetím čítat

Čtenářům z Bratislavy – Článek proti Jitřině na okrajích v Blatné pod Sv. Anoušínem – k 50 výročí vzniku č. 2. vydání naší valky – připravil: Vladimír Grebentáček – Oloňská Otava 13

BLATNICKÁ KRONIKA

(XI. část, pokračování z min. čísla)

Rok 1950

V neděli 11. června chořily dvojice členů MNV, funkcionářů komisí a učitelů přesvědčovat zemědělce v výhodách společné práce o žních, o společném tráfovém podzimením osevu a o nutnosti založení JZD.

V Bzenci byla zřízena insemináční stanice pro hovězí dobytek, obecní hyci odvedeni a plánována stavba nových stají zastříhnutí.

V Pátek 9. června byla úřední kaulaudace učitelského domu č. 649. Od jara nepříjelo, takže úroda byla podprůměrná. Krmiva je velký nedostatěk a hospodářské družstvo ve Veselí n. Mor. (nevýkupuje) žádný dobytek, což vysvětluje u zemědělců velké nehořčeni.

V neděli 20. června o Ant. pouť, byl sražen a zabít autem obilběný učitel 37letý Jan Vnovský z Veselí n. Mor.

Žňovný úsilek pro děti zaměstnaných matek byl zřízen ve škole po dobu prázdnin. Bada MNV žádala o zřízení mateřské školky a objednala u fy Kappa ve Vever. Bityšce potřebný nábytek za 40.000 Kčs.

Krušský národní výbor v Gorwaldově schválil výkup domků č. 61, 63, 64 a 316, které budou zhmofeny, aby se svolnil provoz na silnici Blatnice-

– Ostr. Lhota. Také domky na řádce č. 50 a 309 byly vykoupeny a zdemarany. Výkupní cena 10.000,- až 40.000 Kčs a zdarma přidělené nové místo.

Dne 11. října 1950 konala se první schůze zatímního přípravného výboru JZD za přítomnosti osmi občanů: P. Pijáček 250, M. Dvojněta č. 612, Marie Vaňková 234, Jan Válek 355, B. Bogar 3, Fr. Komečný 389, Fr. Valáček 588 a Ondř. Trojanec č. 511.

Dne 10. října vyslala státní traktorová stanice v Uh. Ostrohu 8 traktorů, které rozvázaly polní meze ve výměře 70 mětic pronajatých obecních pozemků. Na schůzi 16. prosince byl ustaven řádný přípravný výbor JZD: předseda P. Pijáček 250, jednatel J. Válek 355, pokladník Al. Mězl, polnímasr, členi výboru Fr. Bogar 118, Fr. Komečný 389, Fr. Vyskočil 111, Anđěla Bogarová 3 a M. Vaňkova 234. Nákladem obce a zájemců byl zřízen chodník a silnička kolem vinných hřad v Růháčích.

V neděli 12. listopadu konal se nábor zemědělců do JZD. Chodilo 12 dvojic, výsledek pro nepochopení žádný. Místní zemědělci nemohou pochopit nové formy zemědělské výroby, a proto odmítají vstup do JZD.

Rok 1951

Zima byla celkem mírná, sněhu málo. Jarní mrazy způsobilý velké škody na ovocných stromech. Jarní práce proběhly dobře i v JZD. Na jaře opravena silnička u Mikulákového č. 145 nákladem 5.000 Kčs.

Dnem 1. ledna nastupuje do služby MNV Pavel Slovák č. 125, redák z Lanoky, jako politický tajemník MNV. Dosud byl zaměstnanem ONV.

Za vedení Janá Vyskočila č. 572 byla provedena kanalizace v ulici k nádraží (stará silnice) svépomocí občanské a nákladem obce za materiál v částce 168.000 Kčs.

Dne 29. března zřídil ONV národní správu nad zabavenými nemovitostmi Jm. Žitňáka z č. 610 a MNV tam zřídil dětský úsilek, který vybavil potřebným inventářem za 65.000 Kčs.

V obecních domech č. 119 a 503 provedl MNV potřebné opravy a zavěsil elektr. instalaci za 15.000 Kčs. Pro požární úbor zakoupil nové hadice za 38.000 Kčs.

Dne 14. března je pro blatnické občany historickým. Bylo založeno JZD prvního typu. Ustavující schůze účastnil se předseda ONV Čeněk Čábel. JZD převzalo do své správy majetek strojního družstva, prádelny a zavazovací kuchyně. Od

MNV převzalo stáje po býcích při č. 256, 25 ha luk a pastvin, novou stodolu a na 100 ha pole. Farské chlévy převzalo JZD do užívání a adaptovalo je na kravin za 60.000 Kčs. Patronát nad novým JZD převzala továrna Dyas v Ostrohu. Obilovin oseto 39 ha, a to 9 ha žita, 10 ha pšenice

ozimé, 5 ha pšenice jarní, 6 ha ječmene a 9 ha ovsa. Již 14. srpna skončilo JZD žně i výmlat a dodávku obilí splnilo na 185%. Tím dokázalo samostatně hospodařícím zemědělcům, že společné hospodaření v JZD, organizovaná práce ve skupinách a použití strojů je to, co pomůže našim

zemědělcům odstranit jejich dřinu, urychlit práci a zvýšit produktivitu. Přesto většina zemědělců brání se vstupu do JZD a má k němu poměr pasivní. Na podzim začalo JZD zřizovat vinohrad ve výměře 5 ha.

Alous Navák, kronikář

FOTOATELIÉR MIROSLAVA MÍŠKA

(Blatnice č. 96) - III. část

V dnešním fotoateliéru opět představujeme krásné fotky ze šedesátých let minulého století, které dokumentují, že okolí obce mělo mnoho krásných zákoutí.

*Pohled na vinné
búdy v trati Stará
hůra od panské búdy
(únor 1964)*

*„Dřívě“ po ní cesta
(červenec 1960)*

KRONIKA VINNÉHO SKLEPA

Bohumil Petráur č. 406 (III. část)

Středa 7. 10. 68

Přijely jste Adelaide
dvať byla včela
čikanka vna dach čla
přiběhne ruku i ruku,
bylona dakt mava
něly pod slonca.

Žilátl jak vlt hrdaly
aly vely byvat vna net
želayem se puvátlat!
• ve vltěle puvátlat - puvátlat!
M. vltětlonca vna vely
čikanka vna dach čla
ve vltěle vna dach čla
vna dach čla vna dach čla

čikanka vna dach čla

čikanka vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla

7/

čikanka vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla

IN VINO - VERITAS

- 1. VINO - VINO - VINO
- 2. VINO - VINO - VINO
- 3. VINO - VINO - VINO
- 4. VINO - VINO - VINO
- 5. VINO - VINO - VINO
- 6. VINO - VINO - VINO
- 7. VINO - VINO - VINO
- 8. VINO - VINO - VINO
- 9. VINO - VINO - VINO
- 10. VINO - VINO - VINO

čikanka vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla

Fr. Hukvald

Středa 7. 10. 68

Kde se je, tam hroz
kde se pje, tam utiboj
kde se rata, tam nevinněje

čikanka vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla
vna dach čla vna dach čla

Blahoslavený 17. 11.
17. 1947

"Navštívila Steha pro vysoce z Lidecha,
z Dofa, Dofa, jak je učen tu při
vinařské škole..."

... z pěti desítek vypravěčích
na jehnědí máš z tohoto nálehu
posílka z plýšimobilky a kotouč
pohybem šel kuchař vypravěč
z vlny se křovácí

Křehký Břev
z p. Dofa
frýlantěbě smaltouny
Trýlant n. Ode

"In vino veritas"

17. 11. 1947

"Dobrá, která jako Steha, ten velký křovácí
Dofa, máš z Lidecha, z vlny se máš
z Dofa, Dofa, jak je učen tu při
vinařské škole..."

Dobrá, která jako Steha, ten velký křovácí
Dofa, máš z Lidecha, z vlny se máš

Dobrá	z Dofa	z vlny
z Dofa	z Dofa	z vlny
z Dofa	z Dofa	z vlny
z Dofa	z Dofa	z vlny
z Dofa	z Dofa	z vlny

Blahoslavený 17. 11. 1947

Blahoslavený 17. 11. 1947

Ve vině nikdy není nic špatného,
navzdory tomu, že má dost, byla druhým pro radost.

Návek h y m n y blatnických vinatů
My jsme ti Slováci, moravské kráje
Milujeme práci, milujeme zítve
Vino se nevzdáme, vína rádi máme
z každým si zavíme, než třeba knedl

Zpívá se na rájech
My jsme ti Pražáci

VZPOMÍNKA NA STAROU DĚDINU

Po dlouhých čtyřech letech pátrání se mi podařilo získat fotografie původního vzhledu Dědiny mezi křižovatkou a novým mostem. Fotografie pořídil tehdy žák 6. B třídy Vojtěch Masařík č. 332.

Příprava starého mostu přes Svobnicí k odštěpě

*Pohled na starou páněnici
a pastoušku od Mlýnské*

*Starý most přes
Svobnicí po odštěpě*

Pohled na starou páněnici a pastoušku od starého mostu

EPISODY TRVAJÍCÍ 42 LET

Žalují! V únoru 1948 se pomocí síly a hrozby silou, kombinací zastrašování a demagogie dostal k moci komunistický režim. Kontinuitas zvládal za masivního porušování tehdejších zákonů, porušování zákonů a zločinů, se udržoval po celých 40 let.

Jedním ze zločinů komunistů bylo vyžehnutí Lidových milicí. Tato „úderná pěst“ totalitního režimu to byla, která v těch nevyzpytějších okamžicích znovu a znovu pomáhala komunistům uchovávat svou moc. V únoru 1948 šly teroristické jednotky LM do ulic s ostře nabitými zbraněmi, stejně jako v srpnu 1969. Tehdy střílely. V listopadu 1989 bohužel ne. Ihned po mocenském převratu v roce 1948 začal komunistický režim masivně pronásledovat své odpůrce za použití nezákonných prostředků. Mučením a psychickým nátlakem byli zatčení lidé nuceni k nesmyslným přiznáním a za ně pak byli popraveni. Rozsudky byly předem připraveny stranickými orgány. Pokaždě byla potrestána celá řada rodina obětí, včetně nezletilých dětí. Zabíjeli nejen profesionální kati, ale občasně i samy orgány StB.

Karel Vaš

„JSEM ABSOLUTNÍ VÍTEZ“

Třicetiletý senát Vrchního soudu v Praze pod vedením soudce Rudolfa Timašoviče zvažoval stíhání Karla Vaš za vraždu divizního generála Heliodora Píky. Zrušil tak rozsudek Městského soudu, který ho minulý rok odsoudil na sedm let. Podle stále platných právních norem (vojenský trestní zákon z roku 1855) bylo Vašovo stíhání promlčeno už v roce 1994 a to přesto, že soud úzral, že K. Vaš se „významnou měrou“ na smrti československého hrdiny podílel. K. Vaš je tedy živ, ale nepotrestán. Naše justice není jen slepá, ale i hluchá. „Kam zmizela poctivost a odvaha?“ napsal několik hodin před popravou H. Píky. Kam zmizela spravedlnost – přitme se dnes my!

Byly popraveny stovky nevinných lidí, často se jednalo o hrdiny protifašistického odboje. Desetitisíce lidí bylo odsouzeno k dlouhodobým trestům a vyčerpávající otročké práci. Státisíce lidí bylo nahánáno do věznic a pracovních táborů. Na krajích, v okresech a obcích vznikly nezákonné „trojky“, ve kterých anonymní zločinci rozhodovali bez soudu o umístění svých obětí v táborech nucených prací (TNP) a trestních vojenských útvarů (PTP). Nikoli za trestný čin, ale třeba jen za to, že nešli na sovětský film či nevyvěsili vlajky. Tam také často končili i lidé, kterým vypršel trest v komunistických věznicích.

Podle pokynů zahraničních poradců, komunistů ze Sovětského svazu, probíhaly všechny politické procesy, českoslovenští komunisté se však brzy naučili páchat zločiny proti lidskosti a morálnímu zákonům sami. Měli dost materiálů. Po procesech se zbytky „zradné buržoazie“, živnostníky a rolníky, následovaly procesy s vojáky zahraničního náboje, partyzány, církevními hodnostáři, funkcionáři demokracických stran, křesťanskými sociálními demokraty.... Nakonec padaly za obětí nezákonným procesům sami špičky komunistické nomenklatury. Tyto justiční zločiny byly vždy doprovázeny ukradením majetku obviněných i jejich rodin.

Po tom, kdy byl z každé vesnice vykázan místní „kulak“, po tom, kdy každý výrobní podnik, škola, vojenský útvar „rečistaly“ akční výbory, po tom, kdy byly pozavírány špičky inteligence, kultury a sportu, potom už vládl komunistický režim za dobrovolného souhlasu ustrašených otroků. Ti, kteří zločiny komunistického režimu neudělali smáčet, pchali za hranice za střeby komunistů z pochtanění strážie a lítělosti jejich psů. Mnoho jich padlo za obětí provokacím ze strany komunistické StB.

Generační výměna stalinistických Gotwaldových žáků a mezinárodní situace v 60. letech vedly ke změně režimu, některé oběti komunismu byly i částečně rehabilitovány. Obrodný proces skončil, když za pomoci neostalinistických československých komunistů přijely sovětské tanky. Nastala druhá fáze komunistické revoluce. Už nemusela být tak krutá, všichni znali 50. léta. Touha po kariéře se

stávala lepším pomocníkem režimu, než strach. Ten stačilo povzbudit pouhými několika stovkami politických procesů, které už nekonečně smrti, ale „jenom“ několikaletým vězením.

Pa roce 1948 skrytý a po roce 1968 již otevřeně spravovali komunističtí předáci československý stát výhradně podle zájmů cizí moci, pro kterou byli ochotni obětovat i životy svých obyvatel v připravované válce proti zemím svobody. Komunistický režim vyhlásil „diktaturu proletariátu“ a „třídní boj“ za hlavní metody k udržení moci. Pseudodemokratické zřízení bylo udržováno jenom jako zástěrka skutečných mocenských vlivů.

Zmanipulované volby dávaly komunistickému zřízení zádní legalitu. Parlament přijímal zákony tak, jak se hodilo držitelům moci.

Komunistický režim však porušoval i své vlastní zákony a závazky, které přijal za své, nejen zákony morálky a lidskosti. Kromě zločinů na lidech se dopouštěl i zločinů hospodářských a proti naší přírodě.

Deset let po padu komunistické totality vidíme, jak se současná nerefornovaná Komunistická strana Čech a Moravy opět hlásí ke „svému dobrému“, co pry u nás v minulosti vytvořila. Jsme znovu svědky již v minulosti a slibu do budoucnosti.

Před deseti lety vznikl v naší zemi prostor pro svobodu. Ale státy se pry udržují idejemi, na nichž vznikly. My jsme prohlásili kontinuitu zákona, kdy zákony svobodné doby nepřetržitě přejímají zákonnost z doby totalitní. Navazujeme tedy spíš na rok 1948 než na rok 1918. Neodstříhali jsme se od komunistické minulosti, a proto nás tato minulost i nadále dohání.

Mezi atributy lidské svobody patří i odpštění. Ale: Nemůže být odpštění bez pokání, a nebo se nám od lidí, kteří se dnes hlásí ke komunismu, doposud nedostalo. A dále: Odpustit je možno člověku, který byl v moci zla, nikoli zlu samotnému.

A komunismus je neodpuštělné zlo. Žalují toto zlo.

Jan Křiváček

(Nevzdávejte pes, rubrika Šamanovo dupe)

JAK SEDLÁK KVŮLI KOZE PŘIŠEL O KRÁVU

Tato příhoda se stala na Slniváku, někdy za první republiky. Znam je z vyprávění místních lidí, a protože je skutečně vydatná, tak jsem si ji zapsala.

Sedlák už ani nevím, jak se jmenoval, šel z dobytčího trhu. Velice dobře se mu podařilo prodat krávu. Smlouvání, pravda, trvalo hodně dlouho. I "líkaj" - musela být dobrá kofačka, ne jenom ta šeda, ale stálo to za to. Peněženka se mu nasouvala v zadní kapse, jak byla plná peněz, a hospodář se nafukoval ještě víc, jak dobře prodal. Cesta zpět mu trvala dvakrát tak dlouho než na to, protože šel po tom zaplacení koupit cihlák, ale v polodni přesto domů dorazil.

Už zdaleka slyšel, jak dobytek ve stájích řve hlasem. Hospodyně i s celáčkou se ještě nevrátila z pole. Sedlák si zamadřoval, zvířata nedalo mu (a le) rovnou do chléva. Tam mlsal hromádku sena, a protože nejvíce medela kosa, hodil jí nejdříve. Potom rychle nakrmil ostatní dobytek a vyšel před vrata, jestli se už domáčí nevracejí. Selka byla již skoro u státek. Nemohla se dočkat zpív, jak muž pořídil.

Sedlák se chvil přechávil, jak je kabrák, tak honem sáhl do zadní kapsy pro peníze. Krve by se v něm nadouval - peněženka nikde! Honem utíkal do chléva. Hřízou skoro zkašenel při pohledu na kosa, které kos peněžensky ještě tržel z tlamy. Než k ní přiskočil, dvakrát pokřá, a už nebylo vidět nic.

Hospodář myslil, že se zblázní. Zkoušel peněženku vylovit kose z krku, ale kde jí byl konec? V nouzi největší si vzpomněl na svého kamaráda souseda, který byl ředitelem banky. Ten historku ani nedoposlechl do konce, a už se smál. Nakonec celý uplakany od smíchu přece jenom přítele polínoval a dal i dobrou radu. Honem ať utíká domů a kosa zabije. Z obsahu žaludku ať vybere peníze, snad je ještě nestačila úplně strávit. Nevadí, kdy ž budou i hodně zničené, něco mu za ně podle jejich stavu v hance určitě vrátí.

Sedlák neváhal. Zvíře zabí, vykuchal, z žaludku vyňal papírové zbytky a s chuchvalcem neválně barvy a vůně pospíchal opět k sousedovi. Bankoře pokřá u dveří jeho domu, právě odcházel se ženou na ples. Ten jen honem ukázal na stolek u dveří, tam ať zničené peníze položí. On že přijde zítra do banky a vezme je i sebou.

Bohužel v tom domě měli velice pečlivou služebnou. Právě končila s uklídem, když uviděla na stolek u dveří ležet pachnoucí hromádku. Až se lekla, co by se stalo, kdyby to přehlédla a pan ředitel, a ještě hůře paní ředitelová, tu hrůzu viděli. Honem všechno amietla se stolu, a protože zápach byl skutečně hrůzný, vše hodila do kamení. Pro jistotu i důkladně vyvětrala, aby nezbylo ani stopy.

A jak se stalo, že kosa „sežrala“ krávu, ale nepřežila to. Nejhlí dopadl sedlák. Neměl ani krávu, ani kosa, ani peníze.

Každý

PODKARPATSKÁ RUS 1918 - 1946

(čerpáno z publikace ZAKLIATA KRAJINA - Peter Švorc) IV. část

HLADANIE VLASTNEJ IDENTITY

Súdny proces, ktorému predsedal Andor Ilés (pomadžarčeny Rusín, syn gréckokatolíckeho kňaza Hjaševiča z Lipče pri Chust), mal však v prvom rade zastrašiť a zastaviť Rusínov nielen pri zmene vietovyzvania, ale predovšetkým zlomiť ich odpor voči národnostnému a sociálnemu útlaku.

Uhorská vláda sa snažila eliminovať nemadžarské národnosti Uhorska a ich reprezentatívnu najvyššiu formu spôsobmi. Doma aj brachiálnou mocou, kde bol jej dosah obmedzený, najrozmanitejšími podvodmi a aktivitami. Vidieť to napr. aj na vzťahu uhorskej vlády k rôznorodnej uhorskej emigrácii. Navonok bol prezentovaný ako starostlivý, čoho dôkazom mala byť napr. aj finančná podpora pri vydávaní novin uhorskou emigráciou, finančná podpora činnosti emigrantských spolkov apod. Vo vzťahu k Slovákom a Rusinom však išlo výlučne o časopis, ktoré boli púšané v prouhorskom duchu. Skutočný vzťah uhorskej vlády k nemadžarskej emigrácii, a tým aj k nemadžarským národnostiam v Uhorsku prezrádza prísne dôverná nota predsedu uhorskej vlády Alexandra Wekerleho (1848-1921) ministromi poľnohospodárstva Ignáciovi Darányim (1849-1927) zo 6. júla 1907, v ktorej upozorňuje na to, že Uhorsko už pociťuje akútny nedostatok pracovných síl vďaka veľkým emigračným vlnám z predchádzajúceho obdobia. Úlohou ministerstva a vlády bolo získať emigrantov pre návrat domov. Uhorská vláda a jej ministerský predseda A. Wekerle však nemali záujem o všetkých, ale len o maďarsky hovoriacich emigrantov, ktorí by v Uhorsku obsadzovali opustenú a neobrábanú pôdu. A druhou podmienkou bola majetnosť pripadných návratiteľov. Preto vláda vydala tajné inštrukcie pre lírenie selektovanej propagandy medzi emigráciou z Uhorska s cieľom získať ich pre návrat domov.¹⁷⁰ Rusínska národnosť už prebudená a zorientovaná emigrácia v tomto prípade nebola pre uhorskú vládu žiaduca.

¹⁷⁰ HUBA Wron, *Politisches Leben UNGAR. U.S.A. Linze I. Karlov 1907*, ... V návrate treba predovšetkým motivovať ľudí maďarským jazykom, akým sa na to i hlásili. Budovanie maďarského národného štátu... Na základe informácií vieme, že vyťahovali sa masovo systéme panslavistickej agitácie a umeli nájsť v týchto elementoch do Uhorska by bol aj z hlásilka voľného miaru uhorkého štátu, ako aj z hlásilka národného útlaku nie dobrý.

CHCETE PRODAT SVŮJ OJETÝ
AUTOMOBIL?

AUTOBAZAR
Milan Ondroušek

tel. 0631-331566 0604-834302

Uh. Ostroh 3, ul. Hradišská

NEHCETE MÍT STAROSTI SPOJENÉ
S PŘEPISEM?

MINISTRANTI A MARIÁNKY NA PRÁZDNINÁCH

Je 17. a naše devatenáctičlenná výprava (na fotografií) se vydala na 4 dny do Střene nad Vláry. Právě byla ukončení jízdy vlakem a dál se muselo jít asi 1 km pěšky.

Ikdyž jsme byli z vlaku zvyklí na pohodlí, tak nám taková procházka vůbec nevadila, bylo hůf. Jdeme po břehu říčky Vláry a seznamujeme se s místním okolím. Stále vládne radost z jarních prázdnin, které budou trvat celý týden. Ovšem taďy budeme jen 4 dny. A pak zase škola, na kterou někdo z nás nechtěl ani pomyslet. Teď jsou prázdniny. Naše mysl si ale stále nedovedla dát odpověď na otázku „Jak to tam bude“. Naše představitivost si mohla dělat cokoli, ale nic neodpovědělo na tu otázku. Nakonec jsme zjistili, že je to stavba pohřbů kostela a fary, sloužící k mnoha příležitostem. Byli bychom rádi, kdyby něco takového bylo v Blatnici.

Tešíme se, až se příští rok zase někam vydáme.

J.C.

Z BLATNICKÉ FARNOSTI

Milí občané a farnici.

Od poslední vydání Blatnického zpravodaje uplynula už nějaká doba a mnozí z Vás jsou možná zvědaví, jak to vlastně nyní vypadá s Přístavbou sakristie, zda došlo k nějakému navratu vývoji a co se v nejbližší době chystá.

Nejprve k uplynulým měsícům:

Počátkem roku byl na přání P. Gregorze Kotymy ustanoven realizační tým, na který přelily pravomoci v technických a organizačních záležitostech souvisejících se stavbou. Úkolem jednotlivých členů týmu je podílet se podle svých zkušeností a možností na přípravě a organizaci stavby. Vedoucím tohoto týmu byl zvolen pan Petr Zajdík, stavební dozor zajišťuje Ing. Milan Bogar a péči o brigádníky a děti na stavbě přijal na své bedra p. učitel Bohumil Perinur.

Projekt stavby byl dokončen a pro stavbu bylo vydáno spolu s územním rozhodnutím také stavební povolení.

Obecní zastupitelstvo všechny závažné potřeby svoji podporou a příslibem pomoci, za což všem jeho členům patří náš velký dík.

Rovněž se začali objevovat první nejménovaní dárci, kteří přispějí na účel přístavby svými dary. T jim patří srdečné a upřímné „Pán bůh zaplať!“.

Byla probhána a stanovena finanční rozvaha pro stavbu, jejíž výsledek je ten, že pro letošní rok, ve kterém předpokládáme dokončení hrubé stavby, je předběžně profinancování díla zajištěno. Nicméně je třeba se dívat do budoucna, proto i nadále prosíme o Vaše dary a Vaše přínosy.

Po důkladném zvážení všech možných variant bylo rozhodnuto o způsobu výstavby – hrubá stavba, zednická a speciální práce budou řešeny dodavatelsky, ostatní v rámci možnosti svepomocí. Tento způsob nám garantuje právní záruku na technicky stav vlastního díla a zároveň nám umožňuje zvládat méně náročné činnosti vlastními silami za pomoci brigádníků, což nám v konečném výsledku ušetří nemalou finanční částku. Naši snahou v průběhu celé výstavby bude i nadále v co největší míře využít místních odborníků a specialistů.

V současné době se snažíme využít předsezónních slev stavebních materiálů, kontaktujeme jednotlivé výrobce a hodnotíme jejich nabídky, abychom veškeré náklady pokud možno co nejvíce snížili. Samozřejmě nelhodnotíme jen cenu, ale poměr ceny a kvality, protože stejně jako mnozí z Vás víme, že často platí stará zkušenost, že „lacné je dvakrát placené“.

Vedle toho vybíráme pojistovnu, se kterou chceme uzavřít smlouvu pojistění stavby pro případ nepředvídaných událostí.

Protože od samého počátku je naším cílem, aby tato stavba byla dílem skutečně celé obce, chystáme na den 8.4.2002 setkání občanů, na kterém se spolu s Vami chceme zamýšlet nad dalším postupem a možnostmi, které nám toto dílo nabízí.

A protože jde o dílo svým způsobem výjimečné, chtěli bychom započítí stavby společně oslavit slavnostním položením základního kamene. Termín a místo konání v době vzniku tohoto článku ne-

Vážení spoluobčané,

dovoluji mi, abych Vás pozval na představení projektu Přístavba sakristie kostela sv. Ondřeje v Blatnici. Hlavním úkolem této akce je poskytnout občanům maximum informací o díle, jehož realizaci zahájíme počátkem dubna. Rádi uvítáme Vaše rady, náměty a připomínky ke stavbě, která bude sloužit celé naší obci. Za realizační tým

Petr Zajdík

jsou ještě definitivně stanoveny a budou včas upřesněny. Již nyní Vás ale všechny na tuto malou slávnost srdečně zveme.

Závěrem Vám všem chci jménem realizačního týmu poděkovat za dosud projevovanou podporu a pomoc a poprosit Vás o přimluvu za zdar tohoto díla i do budoucna.

Pavel Čížek

PAMĚTNÍ KNIHA FARNOSTI BLATNICKÉ OD ROKU 1898

(část VIII.)

Malýř Joža Úprka nemohl dosáhnouti uznání prací svých v Praze, ale dosáhl je už v Paříži: barvy na jeho obraze „Pouť u sv. Antonínka v Blatnici“ byly psány Pražanům moc křiklavé, ale mluvíte se Slováčkem o moderních barvách - on zná a miluje jen ty své přirozené a ty na svém kroji nosí. Nemohl Joža Úprka pro vyběžkané pany Pražany Slováky malovat v barvách lila, bordó a ud. Když seděl na kopci u kaple sv. Antonínka na mém vozi a viděl před sebou Slováky a Slováčky v barvách červenických lák, jak ty růže na jejich tvářích. Na ty růže ve tvářích nejsou ve velkých městech již zvyklí, a proto nechtějí věřit, že jinde ještě květu. Přijďte pánové k nám do Blatnice na pouť k sv. Antonínku, anebo na vnošení, a uvidíte růži na tvářích, až Vám z nich bude úsko.

Na to, umí-li Mária, Polka, Filka, Anička, Kačka, Tereška, Anežka a Frančka pěkně vyřivati, byvá i otec jejich hrův, a když si tatíček zadrhne, že Mária zamese kde kerý krajcar svůj k Bartoškům (kupci) na hedvábi, všu nebo harahůr, šit Mária prou neratouchlí, vždyť ví, že to tatíček jen tak drhne, a když se jim nakajchloje, a pěkně pohádká: že i (nekeni tu fesečku aj na hedvábi dají, a mamička? Nu ja z tebo, co mřžji za mléko, vajca, máslo a tvaroh, do čubo sa jim tatíček nepleti, bez toho Mária jí dala a čiče dají. A děvče chu-

dobnější nesetské jde do panských tj. do knížecích vinogradů na práci, a z vydělků jí i její tatíček i mamička na to hedvábi také bít co nechají, vždyť jí obn také rádi uvidí v nedělu napařádně.

Jako s vyřiváním má se to i s malováním velikonočních vajček - kraslic.

Kde která v dědině „děvčica“ před svátky velikonočními slámi a sbromáždjuje již po rýbních slepěčích vajčka, a v nedělu po odpoledních službách Božích - a ve všední den večer - vo dne noni kdy, je kopačka „pastnice“ ve vinogradech a rytí v sádku - a tož až večer, sejdou se „kamarádky“ u někeré, aneb u hospodyně, která umí pěkně malovat s nádobkami s voskem, barvami a dřívky (holičky) a maluje vajčka kde která děvčica, ba i ty staré - mamičky i baběnky - se mezi mladé „aplety“ - nemohou zapomenout na poesii krásného mládí. - I ty malé školáčky již „sa do tého pářta“ nedovedou to ještě hned pěkně a čistě a když stará Mária řekne Aničce malé: „ale dyť ty to máš ledajaké urýpané („tulpiněné), tu se tím Anička nedá odbyti, ale brání se. “Šak až budu tak hrubá (voľká) jako ty, namaluju vajčka pěkněji než ty, ba než Mochoľova Mária“, která přý to umí v dědině nejpěkněji.

Povážíme-li, jak primitivními prostředky naše děvčice kreslí a malují dřívkem - špendlíkem - jak barvy sami si omíchávají a připravují, volí a seřadují, jak

krásné vzorce a nápisy na vajčka vsadí, musíme se podívatí krasochuti, nežnosti a dovednosti sedlských dívek, které přisedle z “kopačky” tak krásné malby vytvořují.

Hluboký náboženský cit - jenž jim připomíná slova Ysalátova: „a hrob Jeho bude slavný“ vede je k tomu, aby namalovaly vajčka velikonoční symbol to hrobu Páně co nejkrásněji. A ta krásná slavnáčká jarní příroda tak zútlěchťuje a dojmá, že z té duše jí dojatě fine se jen a jen krása a samá krása.

Ale prozradím i to, že mnohá ta malé-veľka má ve svém srděčku i již šahapečka, a co by Tekl iřeba Martinek Petraturů, kdyby, až přijde ke Trojancům na šlaháčku, dostal od jejich Polky (Apolnie) vajčko nepěkně namalované?

V muzeích hledíte vy páni a dámy na ty krásné malované kraslice a obdivujete se jim, obdivujete spolu i lidové na nich umění a lechetnost' srdci těch venkovanek, které nešlechtily skleniky různých pensiónátů a vychovacích ústavů ani dressúra rozmrzelených guvernanteck, nýbrž Pán Bůh sám sv. všu a čarokrásnou přírodou, a dobré matičky svým krásnými příkladem zbožného bezúhoňného života.

(- pokračování předešlé)

ZADÁNO BLATNICKÝM SPOLKŮM

BLATNIČTÍ RYBÁŘI

Současný stav členské základny: mládež 8 - 15 let 17 členů
16 - 18 let 6 členů
dospělí 69 členů

- V roce 2001 počet locházek k vodě 1008.
- Na 16 revírech bylo celkem uloveno 184 kusů ryb o celkové váze 327,74 kg.
- Kapří bylo uloveno 101 kusů, candátů 16 kusů, úhořů 14 kusů a štik 7 kusů.
- Největší úhry byly u těchto ryb: lososolobík 9,20 kg, sumec 7,90 kg, kapr 7,20 kg.

Brigádnická prvomost čim 10 hodin. Při neodpracování čim poplatek 70 Kč za každou neodpracovanou hodinu.

Výbor organizace pracuje ve složení:

Páč Antonín	předseda
Petratur Lubomír	hospodář
Peprna Antonín	jednatel
Kufina Radek	člen
Ustýnek Antonín	člen R. K.

*Antonín Peprna
jednatel*

Plán činnosti na rok 2002:

1. Úprava revíru a potoku Svodnice
2. Zájezd pro členy na výstavu do Brna
3. Výběr parkovního
4. Rybářské závody na revíru v Hájků a na Svodnici
5. Závody v rybolovné technice mládeže
6. Rybářská noc 17. srpna 2002

KULTURA, ŠKOLA

KLUB DŮCHODCŮ

Dne 1. března 2002 v 18.00 hodin v kulturním domě v Blatnici pod Sv. Ant. účinkoval dětský folklorní soubor „Štěpnička“ z Veselí n. Mor. Tento soubor vznikl v roce 1983. Dělí se na tři věkové skupiny a má celkem 80 členů. Členy souboru jsou i děti ze Základní školy Blatnice.

Svůj program tvoří z her, říkadla a tanců moravského Slovácka, ale i jiných oblastí naší vlasti. Zúčastňuje se různých festivalů, vystupuje na veřejných akcích v místě a okolí. Do Blatnice pod Sv. Ant. byl pozván Klubem důchodců v Blatnici.

Program souboru tvořily typické dětské hry - na školu, na sevece, píšťalka, policový, širá-

kový a tance, např. Veselské, Masáрске, čardáše aj. Součástí Štěpničky je i cimbálová muzika, kterou tvoří šest muzikantů.

Toto vystoupení bylo komponováno jako celovečerní program všech tří skupin.

Klub důchodců v Blatnici pod Sv. Ant. ještě jednou děkuje všem účinkujícím za krásný zážitek a přejeme jim hodně úspěchů v dalším vystupování.

*Jitka Vyskačilová
Klub důchodců
v Blatnici*

ŠKOLNÍ OKÉNKO

Prázdniny uběhly rychleji, než jsme si přáli, a je tu opět nový školní rok 2001-2002. Děti odpočaté a plně zátěžky z prázdnin, usedly do školních lavic, aby nasčerpaly nové znalosti a dovednosti.

V letošním školním roce navštěvuje školu celkem 284 žáků. Protože nepříznivý demografický vývoj a úbytek dětí zasáhá i naši obec, byla otevřena pouze jedna první třída s 22 prvňáčky. Obdobná je situace v 9. ročníku, který ukončí jen 15 žáků, což je dosud nejmenší počet absolventů v historii školy.

I letošní školní rok nabídne žákům bohatou činnost školní i mimoškolní. I když se školství neustále potýká s nedostatkem finančních prostředků, přesto na naší škole pracuje řada zájmových kroužků. Díky obětavosti učitelů, rodičů i široké veřejnosti byl otevřen kroužek keramický, taneční, pěvecký, informatiky, sportovních her, volejbalu, vybíjené, kotlíkové, aerobiku, modelářský,

dramatický a jiu-jitsu. Nelehkou úlohu vedoucích v těchto zájmových útvech na sebe vzali paní Lukášová, Míčková, Švábová, Křiváková, Staňková, Macková, slečny Tomečková, Macková, Brtliková, pánové Vávřík, Míček, Naňák, Chabiča, Čab a Matušík. Z uvedené nabídky je patrné, že je možné uspokojit zájmy dětí v širokém spektru.

Od počátku školního roku proběhla na škole řada sportovních akcí. Tradičně se žáci zúčastnili Zátopkova maratónu v Hruznové Lhotě. V tělocvičně školy se uskutečnilo okružkové kolo v nohejbalu. Mladší žáci byli úspěšní a postoupili do okresního kola, kde vybojovali pěkné 4. místo. Počátkem prosince byl uspořádán školní turnaj v odbojové trojce a v sálové kopané. Vítězná družstva obdržela sladké odměny.

Také činnost školy v oblasti kultury je pestrá. Žáci prvního stupně navštívili v listopadu divadelní představení ve Zlí-

ně. Předvánoční atmosféru naladil vánoční koncert pro žáky. Děti si poslechly krásné koledy v podání dechového orchestru ZUŠ z Břeclavi. Příjemným závřením roku 2001 pak byla návštěva filmové pohádky Královský slib v kině Morava ve Veselí nad Moravou.

Slavnostní polonézu zatančili žáci 8. a 9. tříd na plesu SRPŠ, který se uskutečnil 12. ledna 2002. Nadále úspěšně pokračuje výuka dětí hře na hudební nástroje, kterou vedou manželé Okénkovi.

K dispozici jsou jim učebny školy. Co děti už zvládly z hudebního umění, předvedly rodičům a ostatním zájemcům na vánoční besídce 20. 12. 2001.

V novém roce čeká naši školu řada organizačních změn. Škola přešla od 1. ledna do právní subjektivitu. Co nového tato reorganizace přinese škole i veřejnosti si řekneme zase příště.

Zapsala Mgr. Zdenka Míčková
učitelka ZŠ

DĚTI MAMINKÁM

Hlavní iniciátorka akce - paní učitelka
Drobnáková při vzpomínkové
a programové akci

Společnost Bláhovčian v umění při
kulturní vystoupení

Základní škola Bláhovice v rámci oslav Dne matek uspořádala prodejní výstavu prací žáků naší školy v obřadní síni Obecního úřadu. Bylo k vidění mnoho krásných výtvarů dětí z naší školy, které bylo možno za lidovou cenu zakoupit a věře tomu, že bylo z čeho vybírat. Za krásnou výstavu je nutno poděkovat učitelům a hlavně dětem naší ZŠ.

J.K.

GALERIE BLATNICKÝCH SNĚHULÁKŮ

V letošní krásné zimě se podařilo našim dětem několik nevšedních staveb sněhuláků. Jednoho z největších postavili sourozenci Zbáhnovi na Rádku a také na Rádku vznikla krásná sněhuláčka, kterou postavili Lucie Čupíková a do třetice Rádek, krásná dvojka sněhuláků před rodinným domkem Dvouletých.

Tyto krásné výtvořky však nepodlehly oblévě, ale skupině (alespoň si to myslím) blatnických vandálů, kteří v naší obci řádí nejenom v zimě, ale i v ostatních ročních obdobích (viz. lávka pod Starým barama). Za krásné výtvořky dětem děkujeme, protože pomohly zkrášlit naši obec a těm, kdo nenávidí krásu v jakékoliv podobě, přejeme mnoho dalších krásných zážitků při ničení výtvořů jiných.

Sněhuláčka Lucie Čupíkové bylo krásnější než na fotografii.

Dvojici sněhuláků před rodinným domkem Dvouletých.

Sourozenci Zbáhnovi a svého sněhuláka. Věřelo, že rána někdo sněží!

MORAVSKÝ PLES PRAHA

1 letos se blatnická mládež zúčastnila Moravského plesu v Praze, který se konal 16.2.2002.

Zleva: Štěpánka Vyskočilová, Annonín Hamák, Romana Marešová (Ostrovská Lhota)

Štěpánka Vyskočilová a Annonín Hamák při tanci

VÁNOČNÍ STROM

Preprava vánočního stromu

Tuto zimu kráľil náměstí před Obecním úřadem a kostelem sv. Ondřeje vánoční strom, který svou krásou musel zaujmout každého kolemjdoucího. Počti rychlé rotý byl nepoškozen přepraven od rodinného domu manželů Musilových na místo na náměstí a pak vyzdoben a osvětlen.

J. V.

První fáze přípravy a přepravy

GALERIE POD SV. ANTONÍNEM

Akademický sochař Karel Nepraš (vpravo) se bohužel vernisáži nedožil.
Foto: Lenka Fojtíková

Dno 27. dubna proběhla vernisáž výstavy obrazů a soch akademického malíře Jaroslava Blažka (75) a akademického sochaře Karla Nepraše (70). Galerista Vojtěch Petrář připravil tuto výstavu právě při příležitosti jejich kulatých narozenin. Akademický sochař Karel Nepraš se ale bohužel vernisáži nedožil.

„Ani ve snu by mne nenapadlo, že Karel odejde. Ještě v neděli před Velikonočními jsem ho byl navštívit v nemocnici. Byl pohyblý, ale stále plný humoru myslel na práci a své sochy. Velmi se těšil, až v Blatnici zahrají a zazpívají borňáčtí muzikanti, které měl tak rád,“ zavzpomínal na nedávnou dobu blízký Neprašův přítel a milovník moderního umění Vojtěch Petrář.

„Jeho smrti pro mne končí jedna éra života. Odešel mi nejlepší kamarád, který pro mě byl více než bratr. Zemřela jedna z největších postav české bohémské grotesky, jejímž byl otcem. Ztratila se tak vynikající osobnost nejen po stránce umělecké, ale také lidské. Byl jednou z nejrázovitějších figur, které mezi umělci existovaly,“ světlí se Petrář.

K dobré pohodě prvního dne výstavy přispěla i cimbálová muzika Martina Hrbáče.

J. V.

ZPÍVÁNÍ O ZPÍVÁNÍ

Dne 27.1.2002 proběhl v obřadní síni obecního úřadu další ročník „Zpívání o zpívání“, pořádaný primátem Miroslavem Minksem. Na vyzvu, která byla vyslovena na minulém ročníku, „že příště v pořadu vystoupí i blaničtí zpěváci“, se podařilo splnit, i když ne tak docela.

V krásném pořadu lidových písní vystoupili mužské pěvecké sbory z Blatnice a Ostrožské Lhoty, smíšený pěvecký sbor z Blatnice, Minskova cimbálová muzika s cimbalistkou Zuzanou Lapčíkovou, dívčí pěvecký sbor z Nivnice s vedoucím Vlastimilem Ondrou a mnoho dalších účinkujících. Zaplněná obřadní síň tleskala také výkonům mladých zpěváků a po několika hodinách se diváci rozcházelí s lítějším pocitem u srdce, že zase viděli a slyšeli něco velmi krásného. *J.V.*

Dívčí pěvecký sbor z Nivnice

Mladý zpěvák z Blatnice za doprovodu Florisčila Ondry

Smíšený pěvecký sbor z Blatnice pod št. An

Cimbálová muzika Miroslava Minska

Blatenský mužský pěvecký sbor za doprovodu cimbála Zuzky Lapčíkové

Mužský pěvecký sbor z Ostrožské Lhoty

„PODKARPATSKÁ RUS TOMEČKOVA ZEMĚ ZASLÍBENÁ“

Zleva - Pan Skála z NM Praha při slavnostní vernisáži.

Dne 8. prosince 2001 byla zahájena ve spolupráci se Společností přátel Podkarpatské Rusi výstava fotografií „Podkarpatská Rus“ Tomečkova země zaslíbená v obřadní síni obecního úřadu. Slavnostní vernisáže se zúčastnil sám autor fotografií pan Rudolf Štursa, zástupci Společnosti přátel Podkarpatské Rusi a pan Skála z Národního Muzea v Praze, odkud byla výstava do naší obce převezena. Úvod vernisáže patřil dětem naší ZŠ s pásmem písniček a básniček. Občane tak měli možnost shlédnout krásnou přírodu a poznat těžký život na venkově v kraji Nikolaj Šuhaje.

Pan Rudolf Štursa a pan Ing. Libor Chytilík ze Společnosti přátel Podkarpatské Rusi

Děky ze ZŠ při vystoupení na vernisáži

NOVÁ CESTA ZA PRIMITIVNÍMI NÁRODY NOVÉ GUINEE

Dne 8.3.2002 se v obřadní síni obecního úřadu uskutečnila již druhá beseda s cestovatelkou Alenou Žákovskou - Simutou - ridačkou z Veselí n. Mor. Za velkého zájmu hlavně mládeže proběhla přednáška, která byla doprovázena videem a v obřadní síni byly instalovány předměty a fotografie z cest na Novou Guineu. V těchto dnech se nachází cestovatelka opět na Nové Guineji a o začátku své cesty informovala takto: „Sedemnáctiletá vizion se nám podařilo sehnat až po týdenních peripetech v Singapuru. Navíc se mi při léta ztratilo dvacetikilové

expediční zavazadlo. Právě v té chvíli jsem se s mužskými kolegy nacházela v městečku Wamena, což je východí bod putování napříč ostrovem. Zde se nám podařilo získat speciální povolení ke vstupu do turisticky nenavštěvovaných oblastí. Během aklimatizace na tropické podnebí, i pro nás tolik odlišný způsob života domorodých obyvatel, dokončujeme finální přípravy k odchodu do teritoria posledních svědků doby kamenné. O tři dny později byl hroch nalezen, ale říředníci jej poslali zpět do Brna. Do terénu proto musíme vyrazit s poloviční výba-

vou. Je to směla, ale my to dokážeme. Chceme zopakovat průkopnickou cestu ostrovem. Před čtyřiceti lety ji jako první člověk na světě absolvoval Rakušan Heinrich Harrer. Naším cílem je dosažení teritoria kmene Asmat, který je označován jako nehostinný nepřátelský kmen nechvalně proslavených lovců lebek a kanibalů. Uvedené území se nachází v kraji těžce přístupných bažin. Za příznivých okolností bychom chtěli zavítat i do oblasti strumových lidí Koroway. Zaměrem expedice je rovnání civilizáčního vlivu na přírodu a její obyvatele s odstupem čtyřiceti let.

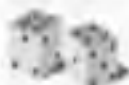

V odlišných oblastech Nové Guineje žijí lidé ještě ve starém stylu kamenné. Foto: A.Z.

Cestovatelka při přednášce 8.3.2002 v obřadní síni.

Foto: L.F.

PRO CHVÍLE ODPOČINKU

VELIKONOCE LUŽICKÝCH SRBŮ

Velikonoce, o nichž slavíme Kristovo vzkříšení, jsou pro nás křesťany nejvýznamnějším svátkem. Poselství Kristova zmrtvýchvstání je o velikonoční noci zvěstováno ve všech kostelích.

U nás v katolických obcích Horní Lužice slavíme tento církevní svátek zvláštním způsobem. Už po několik staletí je tradicí, že velikonoční jezdci přinášejí poselství o Kristově vzkříšení věřícím v sousedních farnostech. Je známo, že mezi městy Wojerowcy (Hoyerswerda) a Kulow (Wittichenau) se taková procesí konala již koncem 15. století.

Kofeny tohoto křesťanského obyčej je pravděpodobně sahají až do předkřesťanských dob. Lidé věřili, že obřadění pilí napomáhá ochraně jafe před nepřízní zla. Pod vlivem křesťanství se tyto jízdy změnily na křesťanské procesí, která

jsou dnes veřejným vyjádřením křesťanské víry.

V minulých letech se těchto jízď účastnilo více než 1000 jezdců, i přes to, že to z jejich strany vyžadovalo velké oběti. Již o volných dnech před velikonočními probíhají přípravy na tento velký svátek. Protože počet koní v Lužici nestačí, jsou si mnozí jezdci nuceni, často ze vzdálených oblastí, své koně vypůjčit. Jedině tímto způsobem může být tento starobylý obyčej i nadále zachován.

Stručná informace o velikonočních jízďách

V Lužici je osm velikonočních procesí, kterých se z převážné části zúčastňují Lužičtí Srbové. Pouze v Kulow tvoří už od počátku našeho století část procesí Němci.

Jezdci zpívají písně, které zvěstují Kristovo vzkříšení.

Mimo obce se modlí růženec nebo jitani.

V čele procesí je nesen kříž, církevní praporek a socha Vzkříšeného.

Jezdci jsou svátočně oblečení, ozdobeny jsou také koně. K tomu patří i j. velikonoční postroj a pestře vyřezaná mašle na ocasu. Černá mašle symbolizuje rudiny smrtě.

Jezdci obíždějí kostel a hřbitov. Kde zvěstují poselství o vzkříšení a modlí se za zemřelé.

Kdo se procesí účastní poprvé, má na límci připnutý myrtilový věneček. Účastní-li se „křížer“ velikonoční jízdy po pětadvacáté resp. po padesáté, smí se ozdobit stříbrnou pětadvacítkou nebo zlatou padesátkou.

NA SLOVANSKÉ LÍPĚ MNOHO ROSTE SNĚTÍ A MY JEDNÉ MATKY SLOVANSKÉ JSME DĚTI

Velikonoce u našich bratří Slovanů Lužických Srbů, kteří 500 let se brání poněmčení. Ať aťe leží zem tá před okem mým slzy tonicím, někdy kolébka, nyní národu mého rakev. Stojť unho! Posvátná místa jsou, kamkoli kračů, k obloze, Tatry synu, vznes se, vyvýše pohled, neb raději k velikému přičtyl tomu tam se dubisku, jež vzdoruje zhoubným až do savate časům

Ó věkové dávní, jako nos včkol mne ležiel, ó krajino, všetké slávy i hanby plná! Od Labe zrádného k rovinám až Vistry nevěrné, od Dunaje k hltým Baltu celé-

ho pěnám, krámoňslý zmuňtých Slovanů kde se někdy ozýval, ať, tuť dávnó unlk' v rozbroji boufe, jazyk.

Ľhon Kollár: Na zľícených severních Slovanstva z Předzpřva k Slávy dcery.)

Jsou to naši bratři 70 až 50 km od našich hranic na sever, Horní a Dolní Lužice, s hlavním městem Budyšínem. Za vlády Mojmirů, Rostislava, Svatopluka patřila Lužice k Velkomoravské říši a blahodárné učení solunských bratří Cyrila a Metoděje i s písmem a z této kultury žije Lužice až do těchto dnů. Později pokračoval na ille Cyrilometodějské na

Lužici svatý biskup Beno, který je ctěn jako národní světec. Hradby Budyšína zbudoval český král, železný a zlatý, Přemysl Otakar II. proti německé rozpisavosti, když velel své říši od Jadrana k Baltu. Lužičtí Srbové žili po staletí v kultuře našich národů a naši králové drželi nad nimi ochrannou ruku. Cisar Karel IV., jeho třetí manželka Anna Svidnicka, byla Lužická Srбка. Babička sv. Václava byla Plovanka (zpořizněny kmen Srbů) 300 let patřili Lužičtí Srbové českému království. Husitské boufe a Lutherova reformace zasáhly Horní i Dolní Lužici. Památka rí husity v Budyšíně je doposud rozbitená katedrála sv. Petra, kamenné ať jako němi svědkové třeli na skalisku vysoko nad řekou Sprevou a připomínají kulturu našich božích bojovníků. V ctitřimové lodi náležají místo posledního odpověinku nejlepší synové a dcery Lužice, národní buditelé, Dr. Michal Horník, Dr. Juraj Mlýnek a další kněží a učitelé. (Je to pohřebiště jako náš památný Vyšehrad.) Též na venkovských hřbitovech leží buditelé, kněží a učitelé i na Dolní Lužici, která je po Lutherově reformě protestantská a skoro úplně pomínčená. Těžko najdeť srbský

Jedni z typických lužickosrbických hřbitovů v městečku Radbuzovci a jemu příslušný v Kutné. Vyvezávaní sřevnění křile a nebalkon nebalkon, dvo pmlubanky. Za 20 let jej vystřídá jiny a tuť je konec světské slávy

Jedni z buditelů Lužických Srbů, Franc Šen i rodinů. Zaměřován na universitě v Lipsku, studiu jazyků má na starost Srbský archiv v Budyšíně. Vedle jeho ženy Terezie, ředitelka srbského gymnázia i dělní

Děvkami z Horní Lužice ve svátelním křiti

nápis na soše nebo pomníku. (Lid za to nemůže, či panství, toho náboženství.)

Jména srbských vesnic mezi Budyšinem a Kamjencem jako Smochčicy, Pačoň, Wulka Dubrowa, Radwor, Kulow, Wotrow, Witefca, Njebjelčicy, Worklecy, Pěskecy, Róžant, Sunow, Korlow, Rabicy, Konjercy, Sulčecy, Salow, Hodřij, atd., jsou psána dvojjazyčně. Německy a pak srbsky.

Lidště Srbové studovali od založení na Karlově univerzitě a ne malý počet. Na Malé Straně, za Karlovým mostem stojí se-

minář, s pamětní deskou jejich buditelů (Dr. Horník.) Doposud se říká u Lužického semináře. Zápisy z r. 1728 až 1821 z okolí Kučowa, stadovalo v tomto semináři 115 studentů. Pak začalo silné poněmčování, masivně z Pruské strany. Každé město a vesnice na Horní Lužici má srbskou školu a v Budyšině srbské gymnázium má 500 posluchačů Lužických Srbů a 100 národnosti polské. Vybavení škol nejnovějšími pomůckami a technikou. V Lipsku na Vysoké škole je možnost (několik semestrů) studovat jazyk.

Tulák z mé paměti za 15 let, co jsem tyto bratry třikrát navštívil, zúčastnil se jejich kulturního dění a konzultací, poznal jejich kroje, zvyky, ale též hlubokou víru. Slovan s šude bratry má. Přeji tomuto malému národu, ať jeho jazyk po staletí zní, jako zpěv andělů v moři německém. Neboť: Nechytne rod, jenž věří neustále.

*Vše nejlepší přeje Josef Bagar
z Blatnice pod Svatem Antonínem*

JAKÉ TO JE - MÍT VELKOU RODINU?

Řada z Váš má tři děti, málokdo víc. Byl to pro nás velký šok, když jsme se na ultrazvuku dověděli, že nečekáme třetí miminko, ale třetí a čtvrté. Jen jsme polkni nastucho a vyvalili na obrazovku oči. To přece není možné. My už doma dvě děti máme, další dvě, to ne? Ihned tam bylo v ultrazvukové ordinaci nahlédnuto, že to vše dnes leží...

Po cestě domů jsem v autě dostala zachvat smíchu. Vždyť já jsem si přece dvojičata vždycky přála, tak co se mi nyní tak nezdá? Vždyť se mi splnil můj dávný sen (na který jsem ovšem už několik let ani nepochybně). Manžel tu má nechápavě hledí. Blížíme se k domovu. Najednou autem prudce zabrzdí a dáva zpátečku. Teď zase nechápavě hledím já. Zastavuje, vyběhá z auta. U cesty roste nádherná slunečnice.

Rozhájeme se, že když jsme mohli prožít takový šok my, proč nepřekvapí celé příbuzenstvo? Toto tajemství světu-jeme pouze dvěma lidem, jinak nikomu. Byla to ale fuška vydržet. Spoustu večerů jsme si s úsměvem představovali, jak budou reagovat ti ostatní. Několikrát jsme se sice profekli, ale kapodívu se zdá, že nikdo nic nepochopil.

Pomalu se smiřujeme s tím, že nás bude najednou tulák a po několika dnech a večerech plných přemýšlení o tom, jak to všechno zvládneme, přicházíme k závěru, že s pomocí Boží to

nějak půjde. A tak se pomalu začínáme tělit. Na dalším ultrazvuku pan doktor poznává, že jeden z nich je chlapec. A na dalším, že jsou to holčičky. No tak bude převaha chlapů, však se nějak ubráníme - naše jediné dítě má lakový temperament, že o to se opravdu bát nemusíme.

Přehrábí jsme si vyhráli v Brně - už proto, že dvojičata jsou vlastně rizikové těhotensví a člověk nikdy neví... A tak máti hoří přiklí na svět - po několika týdnech puhytu v nemocnici - oba s velkým křikem. K naší obrovské radosti. Nejdřív Dominik a za malou chvílika o něco menší Ondřej.

Jelž z porodního sálu jsme telefonovali nejdříve Horzovi a Lucee a pak celé rodině. Tak jsme se hodně dlouho nezasměli, jako tenkrát. A shodli jsme se na tom, že to stálo za to vydržet. To byly reakce, které nelze popsat. To byste prostě nemeli slyšet. Dodneška na to se smíchem vzpomínáme.

A jaké to vlastně je - mít tolik dětí? Krásné a zároveň těžké... Ale ten počet

bych neměnila s nikým z vás, kteří máte jedno, dvě nebo tři. Má to určitě kouzlo - mít velkou rodinu. Nikdy ani nebudeme mít všechno to, co bychom mohli mít, kdyby děti bylo méně. Ale zároveň máme nesrovnatelně víc. Víte, je to radost vidět čtyři krásně rozzářené modré oči. Které se na vás smějí, i když vy nic neříkáte. Je to krásné vidět velké černé oči, které jsou plné radosti, když spolu za ruku jdeme do školy k zápisu. A je to další radost vidět hezké hnědé oči, jak se šibalsky usmívají, když nesou jedničku na první vyšetření.

Copak byste nechtěli dostat k narozeninám lísteček, na kterém by stálo: Milá mámo, mám Tě moc rád? Neudítalo by vám radost, kdybyste večer před spaním pohládli dcerku po tváři a uslyšeli: Já bych tě za žádnou maminku nevyměnila, já tě mám z celého světa nejradši. A neřálo by se vám, kdyby se k vám takla dvě malá tělíčka a neobjímaly vás čtyři malé rucky?

A to těžké? Ono všechno to obtížné časem přejde. Dá se to vydržet dokonce i když všichni čtyři leží v horečkách. Vždyť se zase uzdraví. A někdy si zas myslíme, že nám nervy prasknou, když se z dětského pokoje hlásá po ránu ozývají hadky a křik a když musíme řešit stále nové a čím dál neuvěřitelnější spory. A pak taky nechápeme, jak do sebe

molou dva bratři a ještě k tomu dvojčata s takovým křikem bušit, poskřabati si tváře a pořád se o něco přetahovat.

Ale jindy zase stojíte večer za dvěma dětského pokoje a slyšíte krásný vznesmátý a spokojený hovor, když Honza a Lucka usínají. Anebo sledujete dvojčata, jak za sebou lezou po čtyřech, je jim to oběma strašně směšné a nikoho k tomu nepotřebují. A koukáte, jak se mohou všichni čtyři společně s takovým zápalen zahrát, jak se ti starší dokážou hezky postarat o ty menší a naopak, jak jsou zase ti malí nadšení, když větší děti přijdou domů.

Ráka se: Malé děti - malé starosti, velké děti - velké starosti. Takže to těžší nás možná teprve čeká.

Honza, Lucka, Dominik i Ondřej vi, že jejich rodiče mají sice chyb dost, že jim kolikrát nervy ujedou zbytečně, že kolikrát nemají čas, když ho zrovna mít mají, mě. Ale snad taky vi, že se snaží. A že je všechny čtyři bez rozdílu mají rádi a že ty je nikdy neměníš. Nevíme sice, co z nich jednou bude, ale víme a mi to vi taky, že ať se s nimi děje cokoliv, domov budou mít vždycky.

M. M.

ŽÁDOST O ŠATENKU

Když pětiletka všichni s úsměvem, já zarudlý byl jsem líněvem. Když pohlédl jsem na svůj kabát, viděl jsem, že je ze samých lat, když pohlédl jsem na své kalboty, tu v rozkroku viděl jsem lem vlastní naboty. Právě když potkal jsem někoho žent, něco mě koukalo ven. Já musel jsem se velmi stydět a snažil se rychle by nebylo to vidět. Doma, zařval jsem na ženu jak paván. Proč měš to nespravila? Či mám si to spravit sám? Daj sem jeňku, daj sem nit! Na kale to mám vzít ty trůby? Lesa v fiti. Bože tož tak bleďo už jsme na tom? Nech do všeho hned třískne atom. Já nadávám, žena zlostí se třese a tomu všemu jate vimí vy páni na okrese. Kdybych bydlel v teplém kraji, jak praotec Adam v ráji tu, byl bych si jist, že stačí mě říkový list. Zlá však musíme se oblékat, jak se sluší, zvláště když zebe to v ruce i uří. Já chci pracovat usilovně pro celou republiku, jen potřebuji nutně šatěnku, ty můj Svaty Antonínku vypros mě šatěnku.

ŽÁDOST O OTRUBY

Když lehl jsem si krávn do žlaba, tu vyslechl jsem jejich rozprava. Ty stará čuješ? Ale ty pořád jenom přežvykuj. Žeprý náš hospodář je reakcionář? Ale co tě nemá, ani nápad, či nyslíš, že poslechna západ? Já jsem na sto procent jistá, že je došry komunista. Ale vidět s jeho kabanění, že spokojený není. Tomu sračko neživ se, když každou chvíli v mzhlasu čláso 3 volá se. No úřad ho pořád hmlí, že pry špatně splnil kontingent hani a jakási komise na všechno vyptává se a pry kdesi cosi a proč, pry tak málo mléka nosi? Bože, kde ho máme brát, když dáva nám tak málu žrát. Denně žerom jenom otep slámy a co to je pro naše tlamy. Já mám často laskominy tak na firmu jateliny. Ale kde má na to brát chudák, když 500 stojí metrák. Aiuž kdyby aspoň ty trůby chtěl nám dat otruby. Já pamatuju si s Jidáského rčen, když mluvilo se o dojení, že dáš-li krávé do škopka, ona ti dá do brotka. Nu a dnes je to naopak. ... A ještě jebna starost trápiš hospodáře, že musí odevzdat jednu krávu na jate. ... Pane Bože, nech to neju jenom já. Ty to nebudíš, ty ještě roky světa užiješ. To já hmlí jak budou jarní práce hutovy sa rajdu k Halkovi. Ach to sem sa protokala. Hože můj, rači o tom už nemův stará a přežvykuj.

PLAKÁT

Když měli strýček 2. 3 opravení svižů, tak to hmlí visel v mléčárně plakát: „Hola - hej, pěkné prasátka na prodej, od velice dobré vřivě u Vysokého číslo 3 v dódině.“

Z paměti Anetky Těhlové - Behákové na Janu Vysokého

POSLEDNÍ UZDRAVENÍ

Toho časného rána se starověký Jeruzalém ponořoval do pochmurného tivity. Krvává záře se rozlévala po celé obloze. Stékala po stíhlém cimbuří věží a zlatých střechách velkolepého chrámu z bílého mramoru, zalévala paláce vznesených Římanů, místodržících města i úzké, zasněžené uličky chudiny. Na Svatě mosto za trojitými hradbami a valy z tvrdého kamene padala tiseň. Státeny vir táhl od domu Kaifálova i pevnosti Antonie někam k Sann a přimáhl odamtu nasládlý pach krve a smrti. Nad městem se začínalo smrákat. ... Ne, temo dem nevěstí nic dořičho. ...

Bylo dusno až k zalknutí. Hodinu před polednem vycházel z bran Jeruzalémských pochmurný průvod. Vpředu římský setník s ozbrojenou stráží, uprostřed tři adonuzenci. Jeden z nich byl Spravedlivý. Spravedlivý až k smrti.

A svou pravdu si nesl teď na svém kříži. Dva z odsouzených, vždy o několik kroků vpředu, třetí, ten s trnovou koruncou na hlavě se opozdívál. Byl už zjevně nocními výslechy i krutým bičováním k smrti vyčerpán a klesaje pod těžkými křížem, lžce klopytal za nimi. Byl to Ježíš. Ježíš zvaný Nazaretský a Hebrejci tak dlouho očekávaný Mesiáš. A hie, když přišel, oni to nepoznali! A teď ho vedou mezi zločince!

Za ním šli pochopové, členové vole rady a teprve potom hesika jeho nejbližších, plačící ženy a nemnoho těch, co se nebáli hlásit se k jeho učení. A posm už jen pestrá směsice povykajících zvědavců, ale i hodně prosaibo lidu, který jej miloval a nechápal proč byl odsouzen na kříž.

Za městem už průvod netrpělivě očekávala chátka a spodina města. Hlučící

dav žebráků, tuláků, prohánů a nepohodných uravokáčů, které vyhnali z města z obav před možnými nepokoji. Ale bylo tu i hodně pravověrných a mezi nimi i Muhran-Ej-Džaiš. Byl to vysoký, smůlý, velice hubený muž nezřetěho věku s chaturněm, obnošením lábita rezavé barvy a s výrazným oršim nosem v propadlé, vráscitě tváři. Obličej mu rámovala hustá hřiva černých kučera-vých vlasů a dlouhy, už prokvétající vousy. Byl slepý. Připravoval sem snad ze Samátska či Galilee, nebo dokonce až ze Zajordánie, jak kdosi tvrdil. Snad měl přijít za Ježíšem, o kterem toho prý tolik slyšel! Centou sem do Jeruzaléma hrával na flétnu u chrámových vrat nejdnoho města, než sem dorazil. Jeho podmanivé písně plně válily i žalu a někdy i vzduru a jakési tajemné touhy po čemsi krásném jako by ani nebyly z tohoto světa.

Nežehal. Ale když mu padl k nohám nějaký ten medfak, takl, statěř či dokonce i stříbrný denár, pokývl vděčně hlavou a jeho melodie byly potom ještě tklivější. Nikdo ho pořádně neznal. A teď tu čekal a napjatě naslouchal kdy přijde ten, za nímž vážil tak dalekou cestu.

Vzrůstající hluk se blížil. Dav, který se tísnil po obou stranách cesty na Kalvárii, hučel nedočkavostí. A v tom se už ozvaly výkřiky. „Už je vedou, lotry!“ Ale musel hluď ty křiklouny krutí! „Míte, co udělal Jého ten s tou trnovou korunou“, vřelý ho známe.“ A klekající do prachu cesty, modlí se vroucně za Něho i ty zhrvaví dva. A jini zase, pošlačující svůj žal a hněv, nestyděli se za své slzy.

Ale křik a hluk neustával a z té tupy ubrě pokryté, která se tu také shěhla, vylétaly dál kletby a nadávky, zvedaly se pěsti, rukovíce

Bože, za třicet stříbrných! Třicet stříbrných za Jeho hlavu! Za jeho kříž a trnovou korunu! Třicet stříbrných za židovského krále! Třicet mízerných stříbrných za spasitele světa! Jak málo za Jeho život a jak mnoho za Jidášovu zradu! Padněte na kolena a kajte se vy křivopřehzenci i vy vláchni kdo máte visu na Jeho odsouzení, neboť jednou přijde den a On bude soudit vas...!

Když eskorta s odsouzenec dorazila až k místu, kde čekal rozrušený Muhran, Ježíš se už sotva držel na nohou. Krvavý pot mu stékal z čela, trnová koruna se mu vbodávala do hlavy, těžký kříž jej přitíhl k zemi. „Ryehle, ryehle!“, křičeli na něj jeho katane a bolestivě jej hodali kopími. A tu hle, bojový papešek upřímného, lidského soucitu pobídlil otevřenou Ránu hřívna! Z davu nečekané vylétla růže! Olivějná, ale krvavě náďa, jako byl úsvit toho dne. Lihě vonic, dopadla právě k nohám Kristovým. Ježíš se zastavil a pohlédl do davu, Jeho pozornost upoutal vysoký, vychrtlý muž, který se svým zjevem trochu podobal dávnému proroku. Tvrdosojně se prudral chumlem zvědavců zřejmě k němu, ale mířil úplně jinam. Ježíš poznal, že je slepý.

Byl to Muhran. Ten, který tak nesmírně toužil po setkání s Kristem. Mával divoce rukama a snažil se přefříčet ten hluk kolem. „Ježíši! Ježíši! Zhlteřil jsem proti Tobě, odpusti!“ volal silným hlasem. „Tady jsem, synu Izraele! Čeho si žádáš, příteli z posvátoého města Davidova?“, zvolal na něj slabým hlasem Ježíš. Ale Muhran ho v té chvíli kolem sebe neslyšel. Drať se stále kupředu a zoufale vzpi-

naje sepnaté ruce hlasitě nařikal: „Jsi-li Syn Boží, jak říkáš, smiluj se! Pomoz, máheřli! Chře! bych tě aspoň vidět, Ježíši. Vyslyš mě.“ Nedočekl...

V tom okamžiku se na něj vrhl jeden z pochopů a čal jej knoutou. A potom ještě jednu. A když už byl na zemi, dupl na něj a křičel: „Táhni odsud, mrdáku! Ať tě nebasa zatratí a peklo pohltí za to rouhání!“

Muhran sténaje, svíjel se bolestí. Ježíš zahlédl krvavý žráim, táhnoucí se přes celý jeho obličej i jak se důlky s běhmem jeho nevidomých očí zalévají slzami. Ježíš se napřimil a jeho svatinný znak potměně nevolil. Jak rád by mu pomohl! Ale než mohl cokoliv učinit, obořil se na něj jeden z Římanů. Byl to ten, který jej cestou na Kalvárii nejvíce surově bil a pópobáňel. Oduřlý, žpící česnekem a pálenkou, přitiskl Ježíši ostří meče na hruď a sipaje vztekem, křičel: „Hni sehou! Dělej, ty králi tuláku a žebřáku! Nech ho být! Stejně mu nepomůžeš! Pomáhěj raději sám sobě!“ A hruď jej zatlačil zpět do hruď ozbrojenců.

Pochmuřený průvod na Cestě bolesti a smrti se pomalu vzdáloval. Sročený dav okolo stojících se lihostejně roztahzel. Někteří se připojili k průvodu. A tehdy, když se Muhran těžce sbíral ze země, hodilje následovat Ježíše, někdo z odcházejících jej tak surově kopl, že ztratit hůl a zlovu spadl. „Běž za ním, blupáku, třeba ti ještě pomůže! Ale pokud ještě bude moct!“, vřel někdo nad ním a ještě jednou do něho kopl.“ Ale jak by mohl, ty chytřáku, když sám sobě nemů pomoci?“, smáli se ti, co ťli právě kolem. „Bezbožnici!“, chraptěl Muhran a bezmocně za nimi hrusil pěsti. Žakostně pak sklonil hlavu do dlani a tiše nařikal. Rány po karaběři a kopancích jej pálily, zářovaly jej horko, hlad i žízeň. Hluk početného davu, finčení zbraní, nářek žen a klení opilý zoldněřů doznívalo v dálce. Kolem se rozhostilo ticho.

Muhran se s nedůhou zvedl a bekaje bolestí, jal se hledat ztracenou hůl. Ale po té jakoby se země slehla. Chodil, láteřil a nařikal až přitom zakopl o nějaký kámen ležící na cestě. Upadl, udeřil se o něj a laje na svůj osud, zvedl jej, aby v něm někam mentil. Ale ten kámen ho pojednou začal pálit v dlaních. Horká vlna mu projela celým tělem. Potékaně jej upustil, odevzdaně zvěřil ruce a poprvé po velice dlouhé době zaklel. Najednou zpozorněl. Slabý věřik, který se mezitím zvedl, přinášel sem odkudsi vzdáleně bolestivé

výkřiky a tupé údery kladiva. Zamrazilo jej. Věděl, co to znamená. Teď právě někoho přibíjeli na kříž! Bylo k poledni, země se začala chvět a temně dunění vyřídalo po chvíli hrobové ticho. Slunce potměnělo, den potasinal.

Vyděšený Muhran klel na otřásající se zemi, pozvedl ruce k nebesům a bolestně zvolal: „Bože, což tobo už nebylo dost? Seřli trest na ty, co se ti protiví, ale ušetř nevinné!“ A potom se začal modlit. Modlil se za ty tři tam na Golgotě. Dlouho, vroucně a usilovně. A horké slzy mu přitom kanuly po vyhublé tváři, stékaly po vouscích a smáčely prach na té Cestě utrpení.

A byl tak ponořen do modliteb toho nejpokornějšího z kajícníků, že přestával vnímat okolí. Ale v jednu chvíli měl takový zvláštní pocit, jakoby ten palčivý proud slz zvolna, kousek po kousečku odplavoval nějaký pyč i tu věčnou tmu z jeho nevidomých očí. A stalo se tak. Muhran - El - Džabv proutol...

Rozrušen, celý se rozřádal velkou radostí a pohbitím. Oči mu žžely a začaly ho pálit. Před očima se mu dělaly mžítky, tančila před ním olivová kola. A teprve až když to je několikrát promnul, začal znaznavat okolí. Stále tomu nemohl uvěřit, že opravdu vidí! Smál se i ptakal zažroveň a pořad opakoval: „Bože, já vidim, já opravdu vidim! Jak ti mans poděkovat? Jak?! A čím se Ti mám zařhnit, já, hřivný Tvůj služebník?“

Pomalu se skládňoval a dychtivě se přitom rozhlížel kolem sebe. V pomurém šerosvitu dne spatřil chuchvalce rozřevaných mražen, divoce se ženoucí přes neobvykle velké, zčernaly kotouč slunce. A pod ním, v mlžném oparu, za mohutnými hradbami, město! Zdálo se mu obrváké. Skoro od obzoru až k březnu. Jeruzalém! Hrota, pycha i bolest Izraelitů! A nádhorný, běloskvoucí chrám, stánek Boží, který mu vévodil, byl skutečnou perlou v jeho kamenné koruně! Snať nějak tak si Muhran svatě město představoval. Ale skutečnost daleko předčila jeho představu! Zaslzel.

Stranou města, na jihu, převyšovala nízké pahorky nevysoká hora. Ano, to byl jistě posvátný Sion! Ale to už jej opět začínaly pálit unavené seř. Sklonil hlavu, aby si je promnul a povýřil si kamene, který mu ležel u nohou. Pádně! Byl to tenýž kámen, který měl v ruce, když přes něj upadl. Poznal jej. Už nechtěl. Jenom na jedné jeho straně spatřil malou, rozmazanou skvrnku od krve. Vzpomněl

si, jak jej páli v dlaních, při tom, když uslyšel ty druhé rány kladivem, strašný praskot kostí, dřevných železnými hřebíky a nelidské výkřiky odsouzeně.

Krev! Ta krev na kameni! To byla přece Jeho krev! Krev Ježíšova, když jej tuďy vlekli s krvácející trnovou korunou na hlavě! Ta krev, již se dotkl na tomto kameni, tak ti mu vrátila zrak! Musí za něj! Musí ho vidět! Musí mu poděkovat! A musí říci všem, že On je tím skutečným Mesiášem, který ho dokázal takovým zázrakem uzdravit! Znepokojeně vzhledl k neďalekému, skalnatému pahorku. Jeho olysálé, světlejší těmno bylo ponořeno do sedého terosvitu dne. Zbledl, ruce a nohy se mu roztrásky. To byla přece Golgota? Obávaný a tisíckrát prokletý vrch smrti! Zachvěl jej strach a rozběhl se tam. Ze všech stran se ke Kalvárii valily těžké, kovové černé mraky. Blížila se třetí hodina s polodnem...

Už z dalky spatřil temně, zoufale osamělé siluety tří křížů, obklopené černající se masou lidu. Když přišel blíže, na prostředním z nich spatřil Ježíše. Pod křížem, těle tiskající, stála jeho matka, sestra jeho matky, několik plačících žen a jeden z jeho učedníků. A zatímco se z řadou postranních křížů ozývaly božsne vzděchy a sténání, nad prostředním se už vznášel stín smrti. Zástup lidu tihl, někteří klebali a modlili se a jiní zas, plačíc, odklikovali ty, co sem přišli jenom ze zvědavosti.

Muhtram se vzpomínal a chtěl přistoupit blíže. Ale když spatřil, jak Spasitel právě obraci oči k nebesům, něco říká a jak mu potom hlava s potupnou trnovou korunou na zkrvavených skráních bezvládně padá na prsa, zarazil se.

Nastalo hrobové ticho. Nikde se nic nepohnulo. V Muhtramově hrudi se zastavilo srdce. Nic neměl, nic nevnímal. Jeťom jakousi stručnou tihu na hrudi a velkou bolest a lítost. Nědo jej pečetně stihl na kolena a němž ukázal na Ježíšův kříž. Nikde blízko kdesi poutchu vzdykal a mluvil skánim polohlasitě nalikalo: "Bože, jak byl klidný, když jej přibíjeli na kříž? Nevydal ze sebe ani hlásku! Jenom v jeho očích jakoby se střívalo... A z pod víček mu vykouzly dvě slzy. Jenom dvě.

A do toho pomurého ticha třeskl pojedom praskot pukající skály. Mezi kříži se jako had rozevřela úzka, hlukata trhltina. Země se zachvěla, krvácející nebosa se utěvřela nad Golgotou. Všechna kamen pádával studený mrtvolný sva tluká smůl... Temně duněti až ze samitých

hlubin země přicházelo od Jeruzaléma. Jeho nádherný chrám se ohvěl v samých základech, vešvatyně chrámu se pokrývala prasklinami odshora až dolů. Také posvátný Sion, sídlo Boží a poslední útočiště krále Davida se silně offásl. A když už se zdálo, že se rozbourané živly už konečně uklidňují, někde od Mrtvého moře se přihnal skácící víchr nesoucí mraena pošutného prachu a písku. Udeřil do Svatého města, zvedl oblaka kamení na Golgotě a srazil k zemi všechny, co stáli i klebali, vinne i nevinne. A všechny na popravišti stromážděné bíčoval prachem a kamením. A co bylo zvláští a nepochopitelné, vyhnal se všem třem křížím i sém, co byli pad nimi.

Trvalo to jen krátce, ale všichni, ať pravověrní, či bezvěrci, se v hrůze, která se jich přitom zmocnila, plakali a sklánějice hlavy až k zemi, byli se v prsa a hlasitě doznávali: "-ano, byl to opravdu Syn Boží!"

Den začínal blednout, hvězdy i slunce se vracely na svá místa. I povětří se uklidnilo. Ochromující tisen zvolna opadávala. Mnozí, ještě pořád otfesení vším, co viděli a slyšeli, pomalu vstávali, jini zůstávali klečet.

Také Muhtram se už trochu uklidnil. Odhodlaně vystoupil z davu, rychle poklekl před Ježíšovým křížem neďaleko plačící Matky Boží a padl tam na tvář. Žoldněti jej chtěli odolat, ale setník je zadržel. Dlsabo tam tak setřval, nemaje odvahu pohlédnout vzhůru. A když se k tomu konečně odhodlal, povstal, a i přes slzy uviděl, jak z Kristovy světené hlavy vyzařuje tichá pokora a odevzdanost. A když pohlédl do jeho bezduché, krví a prachem pokryté tváře, zahlédl v koutcích jeho zavřených očí i ty dvě slzy bořkosti... A přesto se v ni zračil nekonečný mír a Boží klid.

Potom seřpal ruce, pohlédl k nebesům a zoufale zaopěl: "Ach Bože, Bože můj! Proč jsi to dopustil! Vždyť to byl přece Tvůj Syn! Mně vrátil zrak a kolika jiným pomohl! Nikomu neublížil! Byla to Tvá vůle, nebo jen krutá zkouška? Ohřetoval jsi opravdu svého jediného Syna za nás? Za všechny? I za ty, co Tě nemilují? Či dokonce nenávidí? A i za ty, co bez slůvání mučili Tvého syna, který byl bez viny a hřichu? I za ty? A ty se na to díváš a mlčíš...?"

A teprve potom, až se utišil, Muhtram se obrátil k davu. Zahřvil pěsti směrem k veslekněžím a zákoníkům, kteří Ježíše ještě předtím než skonál, tupili a zvolal

silným hlasem: "Proč jste to jen učinili, vy pokrytci! Toto je přece ten jediný a skutečný Mesiáš, Syn Boží! A vy jste ho zabil! Co vám učinil zlého?"

Dav užasl. Slepy Muhtram viděl. Už není slepý?!" Pohlédte na mne!" Pokračoval. "On mne uzdravil, tak jako mnoho jiných! Proto přišel na svět, aby léčil a uzdravoval na těle i na duchu! Léčil lid, aby se navzájem miloval, nikoli nenáviděl! Kázal lásku a pravdu o Božím království a vystupoval proti všem zločinným a nepravostem, lži a sobectví! Chtěl dar lidem - ", zmkl. Z davu vyletí nenávislný výkřik: "Kdo jsi, že se opovažuješ nás obviňovat z takových věcí?! Chyťte ho a spoutejte! Je to jeden z nich! Do žaláře s ním! Půjde před soud za takové rouhání!" V davu se ozvalo souhlasné mručení, ale i výkřiky nesouhlasu. Ale když Muhtram spatřil, že se k němu rozběhli žoldněři s napřaženými kopími, rychle se vrněl do davu mezi prostý lid a tam se jim ztratil.

Když pak opustil Kalvárii a dostatečně se vzdálil od té vravy, ohlédl se. Slunce se právě prodíralo skrze mraky a prvními nesmělymi paprsky právě počelovalo Golgota i celou krajinu kolem dokola. A za oním osudným pahorkem z kamene, lidských stží, krve a utrpení, který právě změnili běh lidských dějin se na podmořčene oblize rozklenula nádherná, jokřici dcha...

"Bože, Ty jsi ho přiměnil v plamen života a pramen vřty, nové naděje a lásky! Zasloužíme si to?!" Zaseřpal si pro sebe Muhtram a vydal se ke Svatému městu...

I zůstal na onom místě ještě nějaký čas, aby mohl naslouchat slovům Jeho učedníků i moudrostem jiných. Po jisté době pak odešel na pouť, aby tam o všem přemýšlel a uvažoval. A když přišel čas, vzal mošnu, do rukou poťmickou hůl a vypravil se po zemích Palestiny, aby tam vydal svědectví o všem, co viděl, slyšel a prožil v krajně Južské v čase Ježíšově. A všude, kam přišel, lid mu pozorně naslouchal a ctíl jeho moudrost i stáři.

Všechno toto se událo těmsř před dvěma tisíci lety, avšak o Muhtramovi - (I) - Dělav v posvátných knihách Hebrejských či Aramejských není ani zmínky.

L. L.

PODIVNÝ SVATEBNÍ DAR

BIE se sicez dušen, doba, kdy se otevřely brány a žánky pro veřejnost. Proto až pojedete na výlet do Buchlové, vzpomněte si této kuriozity...

K nejkurioznějším sbírkovým předmětům hraje sbírky na Buchlově patří tzv. buchlovská mumie. Jde o skutečnou egyptskou mumii, kterou přivezl ze svých cest po Egyptě, z Alexandrie, Josef Václav z Manovic. Účel darů byl sádro- nebo údajně o svatební dar jeho sestře Ludmile, která se v roce 1828 provdala za Zikmunda I. Berchtolda. Mumie byla pak lakfka sto třicet let - do roku 1956, kdy došlo k nové instalaci sbírek - součástí berchtoldovského kabinetu kuriozit. Ten zde založili Zikmundův nřez Leopold, známý jako lékař - lidmil, a strýc Bedřich, jenž proslul jako cestovatel a dohledník.

Buchlovská mumie prošla v minulých měsících náročnou konzervací a restaurací. Její stav byl již špatný, že by patrně „nepřežila“ převoz do konzervátorských dílen v Praze, proto oba konzervátoři Ludvík Losos a Karel Písek prováděli náročnou odbornou práci včetně „převážení“ přímou ve vyhrazených prostorách na hradech Buchlově.

Součástí restaurace byla expertiza, která měla za úkol mumifikovanou osobu identifikovat. Zjistilo se, že jde o ostatky egyptského úředníka Nefersobeka, jenž měl v době, kdy žil, něco mezi třiceti a čtyřiceti lety. Podle egyptologa prof. Miroslava Vermera Nefersobek (přeloženo: Krásný je Sobek) pravděpodobně umřel v době příchodu Alexandra Velkého do Egypta. Samotný fakt, že byl Nefersobek mumifikován, ho řadí k vyšším společenským vrstvám.

Tělo vysoké ani ne 150 cm mumifikováno v poloze, jak ji známe ze starověkého Egypta - ruce jsou přikřídleny nad hrudníkem a dlaněmi se dotýkají ramen.

Mumie je vystavena ve speciálně upravené místnosti, která imituje interier egyptské pyramidy a která je ve starší literatuře označována také jako Síň strážidel. Jeďnak zde bývala umístěna galerie (z neznámých příčinů) majitelů panství, jednak odtud podle pověsti začíná svou noční pouť známá turná paní buchlovská.

ZAMYŠLENÍ NAD UDÁLOSTMI

(PŘEVZATO Z ČASOPISU IMMACULATA)

Před nedávnem přišel v mail, který koloval po Spojených státech. Dozvěděli jsme si zde, vřst jeho český překlad.

Ve světle nedávných případů střelení na amerických školách v Massachusetts a Kalifornii a také v souvislosti zářijové tragédie v New Yorku, Pensylvánii a Washingtonu se zamysleme nad tím, kde to všechno začalo.

Když Madeline Murray O'Hare (přední americká mezinárodně uznávaná v souvislosti s finančním machinacemi, její tělo se našlo před nedávnem) začala školství, že si nepřeje žádné modlitby v našich školách (1967), my jsme řekli O. K.

Pak někdo řekl, abychom ve školách raději nečetli Písmo Svaté. Písmo, jenž říká „nezabíjej“, „nepokradeš“, „miluj bližního jako sebe“. I řekl jsem: O. K.

Dr. Benjamin Spock (dětský lékař, napsal známou knihu o výchově dětí (1946), svým odpáreč byl nazýván „otec tolerance“) řekl, že bychom neměli trestat pohádkem naše děti, když se chovají nevhodně, neboť jejich malá osobnost se tak může zdeformovat a můžeme narušit jejich pocit důstojnosti (syn dr. Spocka spáchal sebevraždu). Byli jsme přesvědčeni, že odborník ví, co říká, takže jsme kývli. O. K., nebudeme je více pohádkovat.

Potom někdo řekl, že učitelé a ředitelé škol nemají trestat naše děti, když se špatně chovají. A tak lidé zodpovědní za školský systém řekli, že žádný učitel se nesmí ani dotknout žáka, který se ale chová, neboť si nepřejeme, aby se o naši školu špatně mluvilo a samozřejmě si nepřejeme, aby nás někdo trestal po soudech. (Avšak existuje velký rozdíl mezi trestáním a bítím, pokofováním, kopáním, atd.) A my jsme jejich argumenty přijali.

Dále někdo řekl: dovolte našim dětem mít potní, kdykoli si to budou přát, no a nemusí o tom ani informovat své rodiče (rozhodnutí Nejvyššího soudu USA z roku 1973). Řekli jsme: Tu je výborný nápad!

Pak nějaký moudrý člen školní rady řekl, že jelikož chlapci jsou chlápci, takže tak či onak budou TO dělat, dejme jim proto tolik kondomů, kolik jich potřebují, aby si užili celé tě radosti, pa které tak touží, a my to jejich rodičům netekneme, že v našich školách dostávají kondomy. A řekli jsme si, že je to další výborný nápad.

Dále nějaký vysoký, námi zvaný funkcionář, řekl, že není důležité to, co děláme v soukromí, dokud řádně vykonáváme svou práci. My jsme s ním souhlasili a dodali, že není důležité to, co kdokoli, včetně našeho prezidenta, dělá v soukromí, pokud máme práci a ekonomika je v pořádku.

A zase někdo řekl, můžeme buválně časopisy a fotografie nahých žen a navěšme tu zdravou, puchopitelnou pochvalou krásy ženského těla. Řekli jsme: není problém.

A někdo další rozšířil svou pochvalu těla trochu víc a zveřejnil fotografie nahých dětí: rozšířil ji ještě víc a zpřístupnil fotografie na Internetu. A my jsme řekli, že to je jeho právo na svobodu slova.

Také zábavní průmysl řekl: vyrobme televizní programy a filmy šifri profanaci, násilí a nelegální sex. Také vyrobme hudbu, která povzbuzuje k znásilňování, k drogám, sebevraždam a satanským tematům. A my jsme řekli, že je to pouze zábava, že to nemá žádný špatný vliv a jestliže to někdo vážně bere, potom to rozvíjíme restroka.

Nyní se ptáme, proč naše děti nemají svědomí, proč nerozlišují mezi dobrotou a zlem, proč nemají problém se zabitím cizích lidí, kamaraďů ze školy a sebe.

Zde můžet přidat další postřehy a otázky...

Snad, když o tom všem budeme přemýšlet dostatečně dlouho a intenzivně, tak se nám vše vyjasní. Myslím si, že tedy se lidí slova: "Skřízíme, co jsme zaseli."

Možná nám k přemýšlení pomůže tento kratičká příběh a další úvahy:

Histý žák napsal dopis Pánu Bohu: „Dobry Bože, proč jsi nezachránil tu malou holčičku v Michiganu? S úctou zneklidněný žák.“

A dostal odpověď: „Drahý zneklidněný žaku, vyhodili mne ze škol. S úctou Bůh.“

Je směšné, jak jednoduše lidé házejí na Boha bláto a pak se pozastavují nad tím, že svět se stává peklem.

Je směšné, jak jednoduše věříme tomu, co se píše v novinách nebo ukazuje

v televizi, ale zpochybňujeme všechno, co se nachází v Bibli.

Je směšné, jak každý chce jít do nebe, ale pod podmínkou, že nebude muset věřit, myslet, jednat podle toho, co říká Bible. Je směšné, jak někdo říká: „věřím v Boha,“ a přesto stále jde za Satanem, jenž nemožněm také „věří“ v Boha.

Je směšné, jak rychle jsme připraveni někoho odsoudit, ale běda, jestliže si někdo dovolí odsoudit nás.

Je směšné, když můžet e-mailem poslat „jivice“ vtipů a ty se pak šíří jako lavina, ale když začneš posílat informace o Bohu, lidé začnou dvakrát uvažovat, než se o to s kýmkoli podělí.

Je směšné, jestliže je někdo vznešeným křesťanem v neděli, ale křesťanem neviditelným v průběhu týdne.

Smějete se? Jsi veselý?

Je směšné, když budeš chtít tento text předat jiným, nepředáš ho mnohým, protože si nejsi jist, v co oni věří, anebo co si o tobě pomyslí, když jim ho předáš.

Je směšné, jak můžu být více dojat tím, co si o mně pomyslí jiní, nežli tím, co si o mně pomyslí Bůh.

Co si o tom myslíš?

Prodej tyto úvahy dále, pokud si myslíš, že jsou důležité. V opačném případě je vyhoď. Vždyť o tom nikdo nebudě vědět. Určite!

Avšak když je vyhodit, nesvěd a nenafukaj, v jak špatném stavu svět je. Já jsem tento e-mail poslal všem ze svého adresáře.

11

“MĚNÍCÍ SE” KOPEC

Mázi má oblíbená místa, kam chodím velmi ráda, patří kopec, který si zamílovala dávno přede mnou moje babička. Je to krásná dominanta celého širokého okolí – kopec Sv. Antoníněk. Dalo by se říci, že známý citát: „Dvakrát nevstoupíš do téže řeky“ platí i o procházkách do těchto malebných končin.

Stačí jen mít otevřené oči a divat se.

Každé roční období má své kouzlo. Celá louka v letní čas rozkvétá pestrou výšivkami kroců, ve větru plápolají „kostky“ – bílá kohoutí pera, poutní písně se vznášejí v této slavnostní atmosféře nad hlavami tisíců lidí. Není divu, že nemuto kouzlu podlehl i slavný malíř Joža Úprka. Když se davu poutníků rozejde do svých domovů zůstane Antoníněk osiřelý. Ale to jen na první pohled. Celá zruvená pražičím sluncem si sedám do čerstvě posečené trávy a můj zrak se upne na malého černožlutého broučka, kterého jsem tak vylekala, že přestal hrát svou píseň, která neodmyslitelně patří k létu. Ano, mluví o cvrčkoví. Při chvíli se koncertní mistr ztrácí v husté trávě a já pokládám svou hlavu na poltář z voňavého sena a zavírám oči.

Najednou do posvátného ticha pronikají jasavé výkřiky, prudký vítr svíští v korunách stromů a mé oči spočívají na podivném létajícím předmětu, který seřnou divoce svítká vysoko na zarudlé obloze. Už vím, to jen děti pouští draky. Vítr se utírá a z dálky ke mně doléhá hřmot traktorů svázejících plody slunce, země a pota vinařů. Pole i vinice zůstaly osamoceny.

Temné, těžké mraky zahalují oblohu, až se zdá, že se opírají o nejvyšší vrcholky Bílých Karpat. Znenadání pocíťuji chladivé doteky aněthových vloček na své tváři, nohy se mi buří v závějech vytvořených mrazivými víchry. Člověk by nevěřil, jak může být svět přeměněn jen ve dvou barvách – bílé a černé. Sluníčko pouští na zemi tisíce puprsků, které ruzdří spoustu dýmání, kam oko dohlédne, jen začít sbírat.

Trpyčivé dýmání v mých dlaních se mění v životadárnou tekutinu. Kapka po kapce padá k zemi, kde na ně čekají živnívé kořeny. Jaka mavnutím čarovného proaruku se probouzí zdánlivě mrtvé pupeny stromů. Květy sméřanek a petrklíčů zdobi monošárně zbarvenou louku. Rozkvétají lipová alej, lesnající starou kamenitou cestu, provoní svou jemně nasládlou vůní celý kopec. Ušedám na lavičku před kaplí a naslouchám orchestru slavíků, skřivanů, kosů a jiných ptáčků.

Opet vstím tytéž kopec, tytéž pouté výšivky kroců, vlytím tytéž písně, jež mně lí lidé se změnil.

Ferinka Fučíková

MAMINCE

Přáníčko k svátku mateř. Tabe dám a v tu chvíli si uvědomím, jak jsem ráda, že Tě mám, nevím, co bych bez Tabe dělala, maminko má zialó, konejšil mě té maia a vždycky, když jsem zoufalá, přijdeš Ty maminko má.

SLŮNĚ

Já znám jedno slune a to slune slune, pojďme se tam podívat, můžem si s nim povídat, malé chytré slůnětko, hezke jako pupálko, Když jsmo přišli k slune, začala se smát, pak jsmo se ho zapla, kde má svoji máli, Maminko je v lékárne, rekla vliďné slune, můj reviatní bráříček tožé laky slune

MOJE RODNÁ VÍSKA

Když řepka kvete zlatým květem, ta vůně leli celým světem, když pláci začnou zpívat a vítr se tu prohání, to másto poznáš podlepu, tak nádherné se žije tu, podíval se do krajiny, vidil to, co každý jay, téj: stráně zelené, pole z jara zbarvené a jak vdič vinohrady, jsou jich taďy celé lány, je to krásné vesnice, menuje se Blatnice.

P. Doleželová
4. A ZŠ Blatnice p. Sv. Ant.

RYCHLÁ ROTA SI ZAHRÁLA STOLNÍ TENIS

Rychlá rota obecního úřadu v rámci regenerace síl si uspořádala turnaj ve stolním tenise v tělocvičně ZŠ. Bylo velkým překvapením, jak starší chlapi (např. Stanislav Bogar, Stanislav Chabiča, Ladislav Mišek, Miroslav Lukáš) vládnou pálkou, ale také mladší generace (František Šrámek, Josef Cvek, Štefan Pagáč) se nenechala zahánbit, takže odpoledne se veskrze vydařilo a hodové pivečko potom šlo všem k duhu.

J.V.

Překvapení turnaje - Josef Cvek který patří ke všemkdy favoritů

Lukáš Miroslav ukázal po čtyřech letech co umí Luboš Ivani

Stanislav Bogar v nemalém hbitě se Stanislavem Chabičou (zády)

BLATNICKÉ STRÍPKY

Do dnešních blatnických strípků se nám podařilo zařadit i jednu fotografii s velmi zajímavou scéhou (bývalých) blatnických fotbalistů i nefotbalistů a také krásné snímky z "osvobození" z roku 1968.

Pracovníci rychlé rotu při zářivých úsvetních hodinách benno pod Ptoučany. Úsvit - Antonín Palešník, Miroslav Lukáš, Stanislav Chabiča

Foto J.V.

Zleva:
 Josef Kufina č. 566,
 Antonín Janáček č. 767,
 Josef Širák č. 395 (1),
 Josef Kufina č. 447 (1),
 Miroslav Koudela č. 690,
 Eduard Poláček č. 227,
 Antonín Koňárek
 č. 578(1),
 Josef Golán č. 601 (1).

Sovětský obojživelný tank PT-76
 na Křižovatce v roce 1968.
 Foto: Jiříček Masarík

Vzpomínka na
 osvobození v roce
 1968 Sovětskou
 armádou - motocykl
 ŠK projíždí
 křižovatkou
 od Louky směrem
 na Týžetě n. Mlý.
 V pozadí
 rozestavěný
 obchodní dům.

Foto: Jiříček Masarík

LETNÍ MĚSÍCE

A už tu máme zase červenec. První prázdninový měsíc, vonící houbami, koupáním a radostným očekáváním věci přístich. Děti pojedou k babičce, my na dovolenou. Podvědomě se celý rok těšíme na ten malý kousek času, jenž věnujeme pouze sobě a radině. Na dny, kdy nás místo budíka bude probouzet jen ranní slunce nebo zvonivý zpěv ženců notujících si třeba tuhle: „Odzvonily kosěnky na lanžhošském poli, už ty žitné kláse zvezem do stodoly.“ Brrr! Není to kosěnka, co tme buší, ale motorová sekačka, kterou náš soused zarputile tlačí po pažině.

Ale kde jsem tu vlastně skončil? Jo, u odpočinku a lenošení. U dovolených. S přílivem rozjařených turistů se zákonitě vyrojí i nadřžené letky bodavého imyza. Sršáni, černožluté pruhované vosy nabodávající dozrávající sezonní ovoce a komáři nabodávající čerstvě opálené lidské oudy, jako jedna z atrakcí Lednicko-valtického areálu. A ke konci léta se odněkud vynoří muchničky a ovádi, kterým se na Moravě říká vyatížné „hovada“. Je s podivem, že těmito žravým potvorám dal entomologové tak poetický název. Prys - brákalky!

Obraťme list a podívejme se, jak se měsíce červenec a srpen zapsaly v lidovém mudroství. Začneme hned z kraje. Druhého července se většinou radují vřadaí. Letos více nebude marně, ale je-li „Navštívení Panny Marie čisté, přináší ovoce jisté“. Ale spíš bude kvalitní materiál pro hrůtkovici a slivovici, nemluvě o pálenice z mirabelék. Za okny našich babiček se v klasických pětilstrovkách rodí v ten čas višňovka. Šťavnaté plody, prasypaný cukrem, sni třeba svůj voňavý grilový sen.

Třináctého července se blahoslavení a svatí tradičně věnují sportu. „Svatá Margita hodí srp do žit“, neboť je to její oblíbená atletická disciplína. Zatím není tak známá jako například hod kladivem. Ale - kdo ví? V tento den sleduje zasloužilá pozornost oblohu, protože když: „Na Markětu prší, ořechy ze stromů srší“. A vida, je tu nejvyšší čas naložit ty zelené vlašáky do hmy. Taková ořechovka vám udělá v žaludku jak v pokojíčku. Potěší na těle i na duši. Kam se na ně hrabou cizokrajné kořalky ze supermarketů.

BLATNICKÉ STROMY - III.

V dnešním představení stromů jsme se zaměřili na stromy v obci a na staré cesty na kopec sv. Antonína.

J.V.

Křížový smetlák v rodinném domě Dominikových č. 180 v Dědíně

Strom na staré cestě na kopci sv. Antonína v Křížové. Křížové stromy rodiny Čížkové v Křížové

Exoticky vyhlížející strom pod Floriánky v rodinném domě Křemelových č. 198. Druh je, ze byl přivezen po první světové válce z Itálie jménem Antonium Moutikem.

Čas let a léto se krátí. Než se naděješ, je tu „Svatá Anna - chladná z rýsa“. Léto vchází do druhé půle. Jitra jsou průzračně tichá a chlapi jedoucí na kole dají prave se zahřívají první cigaretou. Ve vzduchu visí rosa, na co žáci základních či středních škol nechťní ani pomyslet.

A je zde srpen. V ten čas dobrý hospodář pozorně sleduje oblohu i liturgický kalendář. Dobře ví, že „Na svatého Vavřín-

ce slunečnost, (bude) vina hojnost“. Take „Stunce-li o Nanebevzejí Panny Marie svítí, lze hojnosti vina se nadíti“. Doufám, spolu se všemi moravskými vinaři, že 10. srpna bude slunce svítit na plně pecky, ať nám vinohrad naplní všecky bučky. (To je zase malý pokus o pseudohlidovou pramistiku ode mě.) Sorry. Odborný kritik by konstatoval, že autor tady tvořivě navažal na osláz lidové poezie. Prostý občan

jen tuže konstatuje, že ten Křiváček zas blbě. Tímž si myslí i moje žena, která po babičce zdědila láso pramotník: „Fouká-li na Bartoloměje z Moravy, vorej, sedláčku, pomali, na Bartoloměje vítr z Čech, tak si, sedláčku, s oráním pospěš.“ Můj dospívající syn přispěl obětavě posledním veršem: „Fouká-li vítr z Prahy, dej si, sedláčku, mariánky dva tahty.“ Pěknou dovolenou.

P. S. „Stěti svatého Jana (29.8.) přestávají již parna.“ Ale všichni dobře víme, může být jinak.

Karel Křiváček

SPORT

BUDE MÍT BLATNICE SVÉHO TOMÁŠE DVOŘÁKA?

Celostátní finále jubilejního 20. ročníku středoškolského poháru v atletice, které se konalo na kryté dráze v Jablonci nad Nisou, skončilo velkým úspěchem břeclavského gymnázia. Popularita a kvalita soutěže, ve které začínal i Tomáš Dvořák, světověznámý trojnásobný mistr světa v desetiboji, stále roste. Každoročně se poháru účastní přes 1000 družstev

z ČR, v obou kategoriích. Do finále se probírají vítězové krajských kol. V soutěži dívek zvítězilo družstvo z Lepařova Gymnázia v N. Jičíně.

V kategorii chlapců slavili třináct studentů gymnázia Břeclav, kteří se postarali o historický velerekord získkem 9848 bodů! Druhého v pořadí pokořili o neskutečných 400 bodů.

Na tomto úspěchu se významnou měrou podíleli výbornými výkony v běhu na 100 m, ve sluku dalekém a jako finišerem vítězné sprintérské štafety Tomáš Petratur z Blatnice pod Sv. Antonínkem.

Tomáš závodí za Lokomotivu Břeclav a v současné době se pilně připravuje na novou atletickou sezónu. Přejeme mu, aby byla ještě úspěšnější!

2 P

TJ DRUŽSTEVNÍK BLATNICE — ODDÍL KOPANÉ

Hodnocení jarní sezony r. 2002

První mužstvo splnilo daný úkol a udrželo se jako nováček v okresním přeboru Hodonínska. Ale pojdme pěkně od začátku roku jak to všechno probíhalo. Hráli se připravují pod vedením trenéra Jirky Rátkovského v tělocvičně a podle dobrého počasí i venku. Ale po 14 dnech musel trenér odstoupit ze zdravotních důvodů. Hráči trénují samostatně, ale tré-

nik není dostatečně kvalitní, což se nám později projevilo na fyzické přípravě. Po měsíci zajistil výbor nového trenéra pana Kovaříka z Uh. Ostrohu, který nabídku přijal i s tím, že mužstvu chyběla kvalitní zimní příprava. Trenér poprvé poznával hráče při zimním turnaji v Mór. Pisku. Kádr mužstva byl malý, takže při zranění hráčů musel trenér stavět hráče, které viděl i poprvé. V turnaji skončilo mužstvo

na posledním místě, což bylo jistě varování před jarní sezónou. Mužstvo posílil útočník Vaněk David, který se vrátil z hostování a začal trénovat a hrát Vyskočil Radek, který byl celou přípravu zraněn. Naopak nevyšlo hostování hráčů z Veselí, kdo chyběl hlavně útočník Hurčík pro jeho důraz a síťové góly. V prvním zápase, který se hrál v Mór. Pisku přišla prohra. Pak se hrál zápas doma

se Svatobořicema, který určil dění celého jarního kola. V utkání se vyhrávalo 3:0 po celkem dobrém výkonu, ale po 20 minutách soupeř zranil oba útočníky Vaňka D. a Koňárek T. a nakonec skončilo utkání našim vítězstvím 3:2. Horší už bylo, že Vaněk D. nám laburoval se zraněním skvrnou celou jarní sezonu a Koňárek chyběl ve 4 utkáních. Hráč bez útoka se nedá ani v zákl. řadě. Následovala vysoká porážka ve Vnorovcích a v Lipově. Pak se doma jen paběrkovali nerozhodnými výsledky, což znamenalo poslední místo v tabulce a boj o zachování v soutěži. Až ke konci se to zlepšilo a vítězství v Následovicích, v Mutěnicích a v posledním utkání doma se Stražnicí nám zaručilo udržení se v soutěži i pro příští ročník.

Ještě v průběhu soutěže, když se mužstvu nedařilo, odstoupil na vlastní žádost trenér Kovařík a nabídl ho staršímu trenéru Ratkavský. Výbor oddílu kopané při svém hodnocení ale neviděl hlavní příčinu v trenérově i když i tam se nějaká chyba projevila. Největším problémem byl ale úzký kádr mužstva, kdy konkurence náhradníků byla malá co do počtu hráčů, tak i do výkonu. Někteří hráči nedvůřili tu, na co mají, i kolektiv nebyl na takové úrovni, aby byla dobrá parta. Hodnotit hráče, kdo byl lepší a kdo horší ani nebuda, hráči sami vědí, kde je potřeba přidat a co odělat navíc, aby to bylo všechno lepší. Na závěr je nutno poděkovat všem hráčům, trenérům, vedoucím, funkcionářům a v neposlední

fázi i divákům za to, že se podařilo pro naši obec okresní přebor udržet i pro příští rok.

Nyní přejdeme k hodnocení naší mládeže, která nám dělá větší radost než první mužstvo. Mladší i starší žáci hrají okresní přebor pod vedením hlavního trenéra Vavřiky V., kterému pomáhá hlavně u ml. žáků Váňáček J. Vedoucího mužstva a šofera v jedné osobě dělal Vyskočil L. Hráči se na novou sezonu připravují v tělocvičně a podle možnosti a počasí i venku. Před sezonou a v průběhu sezony bylo sehráno 7 přípravných zápasů. Ml. žáci 3 výhry, 3 prohry a 1 remíza - skóre 30:13, nejvíce branek Bachan R. 9, Knepr P. 9, Štefánek J. 5, Roman M. 3, Prajza L. 2, Vyskočil R. 2. St. žáci 7 proher - skóre 2:39 - branky Stodolák M. 2, Mistravská utkání ml. žáci 12 utkání, z toho 9 výher, 2 remízy a jenom jedna prohra - skóre impozantní 74:7. Branky: Bachan R. 20, Štefánek J. 16, Knepr P. 13, Prajza L. 8, Nováček T. 6, Roman L. 3, Roman M. 3, Čičha J. 2, Radosch M. 1, Minařík V. 1, Vyskočil R. 1. St. žáci 12 utkání, z toho 8 výher, 4 porážky - skóre 39:15. Branky: Klápek M. 12, Chabiča O. 5, Štefánek J. 3, Němeček R. 3, Těthal J. 3, Stodolák Mart. 3, Stodolák Měch. 3, Roman L. 2, Bureš I. 2, Němeček P. 1, Bláhynka J. 1, Bachan R. 1.

Podle výsledků, ale i podle hry nám dělají nejvíce radosti ml. žáci, kteří za jarní sezonu nastřelili souperům 104 branky. Mezi nejlepší střelce a hráče patří Bachan R. autor 29 branek, Štefánek J. a Knepr

P. 27 branek, dále pak Roman L. a Prajza L. Také starší žáci se v jarní sezoně zlepšili, ale podle ml. žáků, kteří hrají spíše tenčí fotbal, tak starší žáci hrají spíše slovy fotbal, pro který mají výškové parametry. Mezi nejlepší patří - Stodolák M., Chabiča O., Klápek M. Po skončení jarní sezony a celého ročníku 2001-2002 se naše mužstva uvnitřila takto: ml. žáci mají bronzovou medaili za 3. místo a st. žáci jsou na 5. místě tabulky, což je za poslední dobu nejlepší umístění.

Po skončení sezony nám odchází 7 st. žáků do dorostu, takže znovu přihlásíme dorostenecké mužstvo do soutěže.

Na závěr mého hodnocení musím poděkovat všem, kteří se starají o to, aby se v naší obci hrál fotbal!

Hlavně Obecnímu úřadu, všem sponzorům a dárcům. Nesmíme zapomenout na spolupráci se zákl. školou v Blatnici a hlavně na nášho hospodáře a správce hřiště p. Vavřika Vladislava, bez kterého si to ani nedovedeme představit. Jeho péči o hrací plochu hřiště a hlavně trávník nám všichni závidí. Ještě jednou všem děkujeme a přejeme do nového ročníku 2002-2003 hodně dobrých výsledků a výsledků.

S pozdravem „Sportu zdar“ a kognem zvlášť!

*Ladislav Vyskočil
jednatel oddílu kopané*

POHÁROVÝ TURNAJ (POULIČNÍ) V KOPANÉ DNE 23.6.2002

V letošním roce se opět hrál pouliční turnaj za účasti těchto družstev:

Dědina - sestava: Bláhynka P., Bláhynka J., Brhlík P., Čičha J., Drechsel M., Bogar P., Kuřina V., Míšek St., Maklár A., Schmeisner M., Šimek M., Šimek F., Vyskočil R., Hanák M., Šafinka V., Kuřina M., Novák P.

Zabráni - sestava: Bílek P., Hrabal J., Husák P., Hucek B., Laga M., Mikeska P., Míšek A., Míšek R., Petránek P., Vaněk K., Vaněk D., Zajíček L., Zajíček M., Zajíček P.

Podfloránčí - sestava: Frydecký Fr., Galaf R., Páček S., Šimek O., Koňárek T., Koňárek L., Strachota L., Suchý M., Martinek L., Hanáček P., Němčík P., Malůš A., Malůš P., Malůš T., Doležel L., Šmudaj D., Kudlička V.

Řádek - sestava: Kuřina M., Brhel A., Brhelová, Zubalík V., Paroubek J., Poláček L., Poláček A., Malůš T., Kitzel L., Sovit J., Petránek A., Straka L., Straka A., Zajíček M.

Ružbůdky: Straka L., Krpa S., Vyskočil L.

Výsledky: Podfloránčí - Řádek 3:2 (1:1)

Branky za Podfloránčí - Kudlička V., Koňárek T., Martinek L. Branky za Řádek - Brhel A., Paroubek J.
Postupuje mužstvo Podfloránčí.

Zabráni - Dědina 3:1 (2:0)

Branky za Zabráni - Vaněk K., Vaněk D., Mikeska P. Branka za Dědina - Brhlík P.
Postupuje mužstvo Zabráni.

Utěkami o 3. místo: Řádek - Dědina 4:1 (1:0)

Branky za Řádek - Malůš T. 2, Brhel A., Zubalík V. Branka za Dědina - Drechsel M.

Finále: Podfloriánči - Zabrání 2:2 (2:1)

Branky za Podfloriánči - Šmahaj D., Martinek J. Branky za Zabrání - Mítek A., Vaněk K.

Na penalty vyhrálo mužstvo Podfloriánči 5:4

Branky za Podfloriánči - Malůš T., Suchý M., Šimek O., Koňárek T., Malůš A. Branky za Zabrání - Vaněk D., Vaněk K., Mítek R., Zajíček M. Penaltu nešal Bilek P.

Konečné pořadí: 1. Podfloriánči 2. Zabrání 3. Řádek 4. Dědina

Putovní pohár předal vítěznému mužstvu starosta obce Ladislav Vyskočil a bude celý rok uložen v hospodě „U Heleny“.

Ladislav Vyskočil

VÁNOČNÍ TURNAJ STOLNÍHO TENISU 2001

Vánočního turnaje ve stolním tenisu v roce 2001 se zúčastnilo celkem ve třech kategoriích 23 hráčů. V příjemném prostředí tělocvičny ZŠ se odehrávaly boje v těchto kategoriích:

Kategorií nad 45 let suverénně vévodil Ing. Karel Janečka a za ním překvapivě bratři Vavříkovi.

Pořadí: 1. Ing. Janečka Karel
2. Vavřík Josef
3. Vavřík Vladislav

V kategorií od 30 do 45 let nekraloval jako po mnoho let předtím Milan Schmeister, ale Pavel Pijáček.

Pořadí: 1. Pijáček Pavel
2. Schmeister Milan
3. Břeň Miroslav

V kategorií do 30 let kralovalo mládí v pořadí:

1. Schmeister Petr
2. Janík Karel
3. Rolenc Martin

Za příjemné zážitky děkujeme pořaditelům!

J.V.

Vítězství turnaje

Druhá zleva: Vavřík Josef, Miroslav Logo, Milan Schmeister

Šestá zleva: Miroslav Křípa, Ladislav Hoferek, Miroslav Břeň, Ing. Karel Janečka, Pavel Pijáček, Martinus Logo

U TĚLOCVIČNY ZŠ SE POPRVÉ BRUSLILO

Příznivé počasí letošní zimy pomohlo skupině nadšenců pod vedení Vratislava Letovského a Petra Nováka vytvořit na hřišti za tělocvičnou ZŠ krásnou ledovou plochu, kterou využila mládež z celé Blatnice. Za toto jejich úsilí je jim třeba poděkovat.

J.V.

Společně krasobruslařky - zleva -

Andrea Týkačová, Kateřina

Peřínová, Petra Křiváková

leží - Dana Mikšová

Četky pólád na ledovou plochu

BĚH TERRYHO FOXE 2002

T v tomto roce uspořádalo SRPŠ běh Terryho Foxe, jehož start byl u vinných boud pod Starými horami. Dá se říct, že i tento ročník byl slušně obsazen jak mládeží, tak dospělými. Za příkladnou organizaci akce je proto nutno všem, kteří se na ní podíleli, poděkovat. Taktéž cvičení děvčat ze skupiny aerobiku bylo velmi působivé.

Devičata cvičí na tvrdé posádkové asfaltové silnici

Start ženstvího běhu

Nela Ondroušková vítějí do cíle

Milan Samota J. Iuvřík promáčkává vln Filipem Fajtkem sježdí do cíle

VOLEJBAL 2001 - 2002

V tomto ročníku okresního přeboru žákyň ve volejbale se uskutečnilo šest turnajů:

I. turnaj - sportovní hala Uh. Hradiště (18.11.2001)

Slovácká Slavia PIPRA - ZŠ Blatnice	2:0 (50:31)
ZŠ Blatnice - ZŠ Hroznová Lhota	0:2 (33:50)
Slov. Slavia UH Mojmir - ZŠ Blatnice	0:2 (27:50)

II. turnaj - tělocvična ZŠ Za Aleji UH (15.12.2001)

ZŠ Blatnice - ZŠ Za Aleji UH	0:2 (43:50)
16. ZŠ Zlín - ZŠ Blatnice	2:0 (50:34)
ZŠ Blatnice - ZŠ Hroznová Lhota	1:2 (58:63)

III. turnaj - tělocvična ZŠ Blatnice (26.1.2002)

ZŠ Blatnice - Slov. Slavia UH Mojmir	2:1 (59:51)
ZŠ Blatnice - ZŠ Velká n. Vel.	0:2 (36:50)

IV. turnaj - tělocvična ZŠ Blatnice (17.2.2002)

ZŠ UH Větrná - ZŠ Blatnice	1:2 (64:66)
ZŠ Blatnice - ZŠ Velká n. Vel.	2:1 (71:60)

V. turnaj - tělocvična 16. ZŠ Zlín (23.3.2002)

ZŠ Za Aleji UH - ZŠ Blatnice	2:0 (50:34)
16. ZŠ Zlín - ZŠ Blatnice	2:0 (50:31)
ZŠ Hroznová Lhota - ZŠ Blatnice	2:0 (50:31)

VI. turnaj - sportovní hala Uh. Brod (20.4.2002)

Po chybě v organizaci jsme se turnaje nezúčastnili.

Závěrečné pořadí sezóny 2001 - 2002

1. AC Uherský Brod	76 bodů
2. Sl. Slavia UH PIPRA	74 bodů
3. TJ Nivnice	64 bodů
4. DDM Bojkovice	50 bodů
5. 16. ZŠ Zlín	47 bodů
6. ZŠ Hroznová Lhota	42 bodů
7. ZŠ Za Aleji UH	38 bodů
8. Sl. Slavia UH Mojmir	27 bodů
9. ZŠ Blatnice pod Sv. Ant.	23 bodů
10. ZŠ Větrná UH	21 bodů
11. ZŠ Velká n. Vel.	16 bodů
12. VK Napajedla	2 body

Po skončení sezóny byly sehrány přátelské turnaje v Uherském Hradišti, Hroznové Lhotě, Blatnici pod Sv. Ant. a turnaj v plážovém volejbale v Lipově.

Oproti sezóně 2000-2001 jsme si pohoršili o dvě místa, ale mužstvo bylo mladší, takže lze očekávat, že v nové sezóně by se zkušenosti mladých hráček měly zúročit.

Na jaře proběhlo krátké soustředění na myslivecké chatě na kopci sv. Antonína, za krásného počasí a myslím si, že dívky, které se ho zúčastnily, byly spokojeny.

Všem končícím hráčkám přeji mnoho sportovních i životních úspěchů a těm, co budou pokračovat dále, pevné nervy a bojovného ducha.

J.F.

Odpocínání na soustředění po narozeném cyklistickém závodě na 5 kol kolem lupy na kopci sv. Antonína - vítěz - Veronika Baďurová

Druhá strana žulek při přátelském turnaji v Blatnici pod Sv. Ant. Zleva stojící - Josef Vávrok (trenér), Zuzana Dostálková, Andrea Vyskočilová, Lenka Hanáková, Martin Valčíková, Jiří Čerobáň (vedení ZŠ). Kličící zleva - Petra Kriváková, Nikola Ondroušková, Veronika Baďurová, Denisa Smějíšková

Narození:

Pavel Chabiča	Blatnice 150
Pavčina Bogárová	Blatnice 867
Tobiáš Straka	Blatnice 311
Dominik Smazil	Blatnice 451
Natalie Hrušková	Blatnice 1
Michal Máchal	Blatnice 525
Simona Štuchalová	Blatnice 530
Zuzana Navrátilková	Blatnice 701
Jan Valáček	Blatnice 331
Jiří Svoboda	Blatnice 596
Veronika Smělková	Blatnice 229
Viktorie Martinková	Blatnice 257
Alžběta Mišková	Blatnice 376
Marek Lukáš	Blatnice 56
Lukáš Paedera	Blatnice 317
Viktor Bílek	Blatnice 692
Klára Těhalová	Blatnice 173

Naši jubilanti:

Josef Mléčka	Blatnice 349	94 let
Anežka Fojtíková	Blatnice 87	91 let
Anežka Bachanová	Blatnice 553	91 let
Anna Míčková	Blatnice 349	91 let
Anežka Miklošková	Blatnice 147	90 let
Michal Čáb	Blatnice 686	85 let
Antonín Hrabál	Blatnice 130	85 let
Anežka Budáňová	Blatnice 520	80 let
Marie Máchalová	Blatnice 525	80 let
Marie Evjáková	Blatnice 215	80 let
Josef Grabec	Blatnice 179	80 let
Terezie Therová	Blatnice 21	80 let
Josef Chabiča	Blatnice 600	80 let
Marie Petráturová	Blatnice 331	80 let
Marie Kufinová	Blatnice 572	80 let
Antonína Petráturová	Blatnice 426	80 let
Božena Smetková	Blatnice 640	80 let
Jan Trávníček	Blatnice 648	75 let
Antonín Zajlíček	Blatnice 274	75 let
Jaroslav Trojanec	Blatnice 95	75 let
Anna Křiváková	Blatnice 623	75 let
Jilina Vyskočilová	Blatnice 485	75 let
Anna Vaňková	Blatnice 278	75 let
Ludmila Petráturová	Blatnice 453	75 let
Antonín Němeček	Blatnice 354	75 let
Marie Matušíková	Blatnice 131	75 let
Marie Hanáková	Blatnice 362	75 let

Sňatky:

Pavel Novák	Blatnice 709
Kamila Kostihová	Veselí n. Mor.
Radek Kufina	Blatnice 681
Petra Pížová	Radějov
Řoman Pavelka	Blatnice 715
Jitka Novotná	
Václav Cicha	Blatnice 490
Petra Dominiková	Ostřežská Lhota
Miroslav Pácl	Blatnice 301
Jana Štáblíková	
Ing. Petr Chabiča	Blatnice 22
Veronika Tomšová	Hrobá Vrbka

UMRTÍ

Úmrtí:

Josef Hanák	Blatnice 362
Marie Vyskočilová	Blatnice 490
Josef Kolouch	Blatnice 340
Anna Pospíšilová	Blatnice 136
Josef Valáček	Blatnice 281
Anežka Hanáková	Blatnice 567
Marie Bachanová	Blatnice 430
Marie Lachánková	Blatnice 163
Antonín Valáček	Blatnice 677
Marie Dolžeňová	Blatnice 307
Ludmila Kufinová	Blatnice 39
Jan Matušík	Blatnice 75
František Smějsík	Blatnice 125
Josef Žufan	Blatnice 592
Hedvika Ratajská	Blatnice 505
Marie Ratajská	Blatnice 103

Zlatá svatba:

František a Marie Škočíkovi

Diamantová svatba:

Jan a Božena Smetkovi

Blahopřejeme!

JANA SOLAŘOVÁ

Blatnice pod Sv. Ant. 28
budova Obecního úřadu

DÁMSKÉ / PÁNSKÉ / DĚTSKÉ KADĚŘNICTVÍ

OTEVÍRACÍ DOBA:

ÚTERÝ 13.30 - 18.00 - pánské a děti

ČTVRTEK 13.30 - 18.00 - dámské

SOBOTA 9.00 - 16.00 - dámské

NA OBJEDNÁVKU DLE DOHODY NA TELEFONU

0732 308 120

TRUHLÁŘSTVÍ

TRIPAL
PAVELKA

Vyrábí a prodává

Eurookna a dveře

Kompletní výměna oken, montáž a doprava.

Dále prodej sušeného řeziva smrk, dub, buk, jasan ...

Louka 350, Tel.: 0631 / 329 055 0603 156 273

PILA - PROŘEZ

Kancelářské a škol. potřeby
Svatoplukova 1650, tel.: 0631 323749

Tiskové a reklamní služby
Masarykova 128, tel./fax:0631 326255

- prodej kancelářských a školních potřeb
- distribuce tiskopisů a kalendářů
- potisk textilu, kalendářů a reklamních předmětů
- kopírování černobíle i velkoformátově
- kopírování barevně do A3
- výroba razítek, vizitek

NEZAPOMĚŇTE NA ZMĚNU TELEFONNÍCH ČÍSEL DO ZÁŘÍ 2002

ZHOTOVÍME VÁM NOVÉ VIZITKY, RAZÍTKA,
TISKOPISY, HLAVIČKOVÉ PAPIRY apod.

- tisk hospodářských a společenských listků
- sázky a tisk brožur, průvodců, rolínek apod.
- plakáty a výroba reklam
- reklamní polsky aú a budov
- vizity, umělohmotné kancelářské papíry
- brožury www stránek

vyrobá a montáž střešních techniky

- 1 venkovní rolety
- 2 vertikální žaluzie
- 3 horizontální žaluzie
- 4 markýzy
- 5 těsnění oken a dveří
- 6 garážová vrata
- 7 sítě proti hmyzu
- 8 shrnovací lamelové plastové dveře

Kudielka Vladimír, Blatnice 427, PSČ 696 71
tel.: 0603 - 842281, 0631 / 331 362

KOSMETIKA PETRATUROVÁ LUCIE

V BUDOVĚ OBECNÍHO ÚŘADU V BLATNICI

OTEVŘENO:	PONDĚLÍ	11 ⁰⁰ - 18 ⁰⁰
	ÚTERÝ	8 ⁰⁰ - 16 ⁰⁰
	STŘEDA	zavřeno
	ČTVRTEK	11 ⁰⁰ - 18 ⁰⁰
	PÁTEK	8 ⁰⁰ - 16 ⁰⁰

Nabízím kosmetické ošetření pleti:

- hloubkové čištění
- masáže
- formování obočí
- barvení řas a obočí
- epilace obličeje, rukou a nohou
- pleťové masky
- mikromasáž očního okolí atd.

výhodné ceny: např. formování obočí 15,- Kč
barvení obočí 15,- Kč
barvení řas 25,- Kč

tel.: 0737 / 100 710

**Českomoravská
stavební spořitelna**

Na těchto základech můžete stavět

NOVÉ PORADENSKÉ MÍSTO

každé pondělí - středa - pátek

po telefonické domluvě na tel. č. 0605 864447 možnost
sjednání individuální schůzky

V BUDOVĚ "PERFEKTA" 1. PATRO

- VYŘIZOVÁNÍ ÚVĚRŮ
- UZAVÍRÁNÍ SMLUV
- UKONČENÍ PĚTILETÉHO CYKLU

ZÍSKEJTE NEJVÝHODNĚJŠÍ ÚVĚR

- PO DVOU LETECH SPOŘENÍ PŘI NEZAJIŠTĚNĚ
ČÁSTCE DO 150 000 Kč BEZ RUČITELE
A DOLOŽENÍ PŘÍJMŮ !

AKCE

- ŠEKOVÁ KNÍŽKA PRO VĚRNÉ KLIENTY
V HODNOTĚ 5 900 Kč A VÍCE
- PRO MLADÉ DO 30 LET JEDEN ROK
ÚRAZOVÉHO POJIŠTĚNÍ + 10 DNŮ
CESTOVNÍHO POJIŠTĚNÍ ZDARMA

SMS PRÁZDNINOVÁ SOUTĚŽ PRO KAŽDÉHO!

- VYHREJTE ZÁJEZD V HODNOTĚ:
1. cena: 25 000 Kč 4. cena: 10 000 Kč
2. cena: 20 000 Kč 5. cena: 5 000 Kč
3. cena: 15 000 Kč 6. - 55. cena: speciální
dárek od lišky

**INFORMACE A SLUŽBY
ZDARMA!**

Ing. Jana Tolarová nabízí prodej

DOVOZOVÝCH EXKLUZIVNÍCH LÁTEK ZE SPOJENÝCH ARABSKÝCH EMIRÁTŮ

v budově ObÚ Blatnice pod Sv. Ant., 1. patro vlevo

Otevírací doba: po - pá 9⁰⁰ - 12⁰⁰ 3⁰⁰ - 17⁰⁰

AUTOOPRAVNA

Stanislav Mišek

IČO : 44 00 66 67

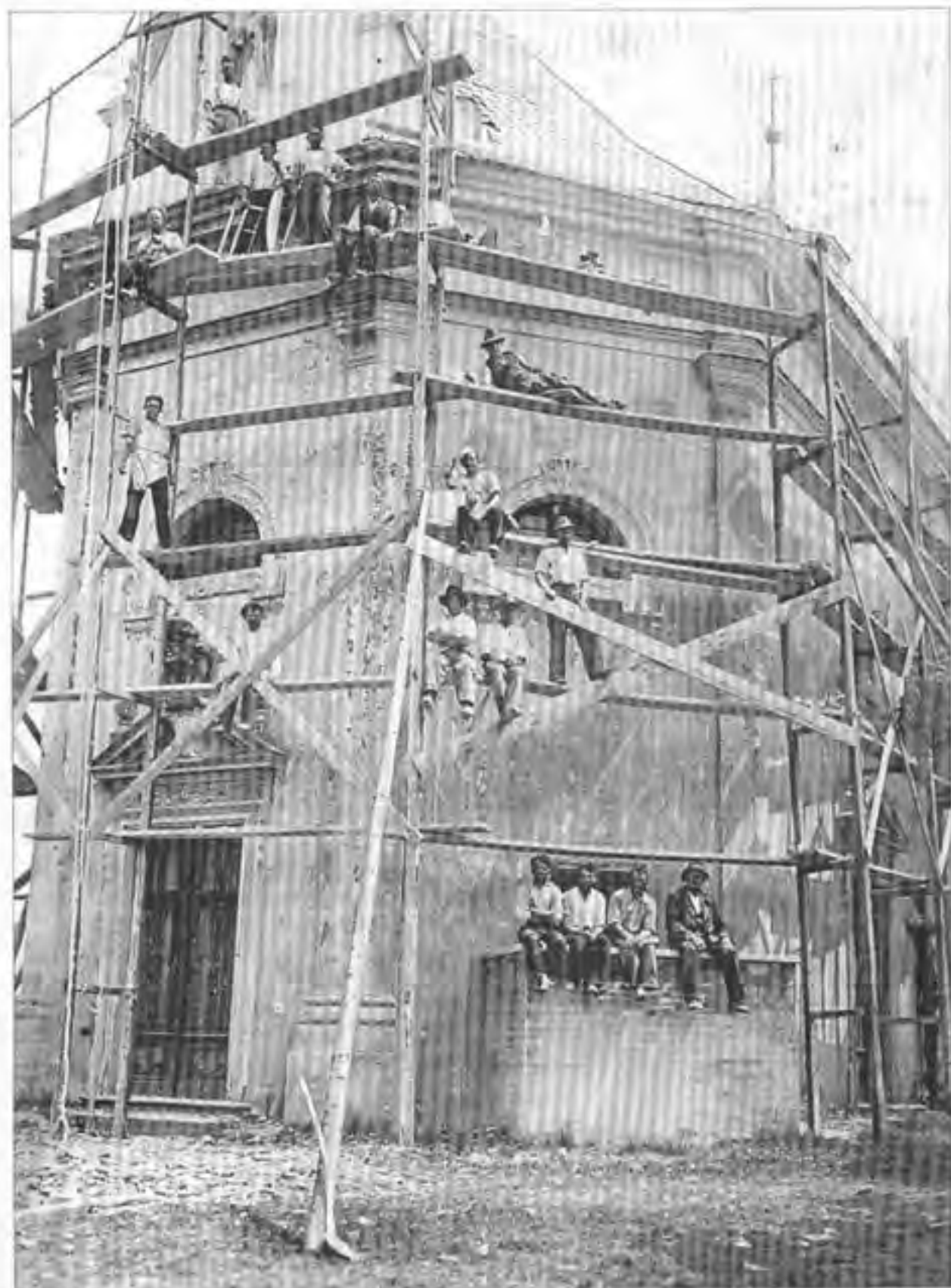
- opravy osobních aut
- montáž doplňků
- příprava i vyřízení
- opravy malotraktorů

Blatnice 112, tel.: 0631 / 331 731

Kvinté rodnině Joso z počátku 20. let, kde jsou - zleva - Jan Houdek č. 459; Josef Houdek č. 469; Františka Kollerová, Anetka Hančková, Anou Hančková č. 156 (na rukou); Zuzánková Marie, Bytostčáková Kateřina č. 197.
Fotografie byla střípaná pořízena na dvoře domu č. 469.

Oprava kaple sv. Antonína z 10. let minulého století.

Nahle zpráva redi: 1220 Jan Hagan 204, stáří: Vmova Britá 350, Jsef Baehm 192, Jan Baehm 410, (Hle zpráva redi: smetel Dama: Otencke Liby

Králová Jarka z roku 1913, na které jsou - zleva - František Petránek (strýc pekaři) *1888, †1972; Jan Petránek (strýc Antošův) *1893, †1968; Marie Machatová (tetička č. 366) *1893, †1975; Anna Vykaččílová (Šustronská) *1899, †1977 - sestry Martina Machoty. Hlavně je třeba upozornit na velmi známou postavu Františka Petráneka, kterého si starší generace pamatuje z pouli při prodejci šišek a paprvcových holánku na gumě. Bez komentáře byl to švihák.